

סדרת הורד

"הוא היה אמור להיות רק מיתוס.
אבל מהרגע שחציתי את נהר הסטיקס
ונשביתי בקסמו האפל... הוא היה, די בפשטות, שלי."

אלו הניאון

קייטי רוברט

קייטי רוברט

אלו הניאון

מאנגליח: חס פדרו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

קייטי רוברט אלי הניאון

Katee Robert
NEON GODS

NEON GODS copyright © 2021 by Katee Robert
Hebrew Language Copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: צוף וייסבוך
הגהות: יפעת קלוגר
קריאה אחרונה: שרון שלו
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018
נרפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-749 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לארין ומלודי – הפודקאסט שלכן הסב לי כל כך
הרבה אושר בשנים האחרונות. כולי תקווה שהמרצפות
הראוותניות של האדס ישמחו אתכן קצת בתמורה.

פרספונה

"אני ממש שונאת את המסיבות האלה."

"רק שאימא לא תשמע אותך אומרת את זה."

אני מביטה מעבר לכתפי, בפסיכה. "גם את שונאת אותן." אני כבר לא זוכרת לכמה אירועים אימא שלנו גררה אותנו לאורך השנים. היא תמיד הייתה ממוקדת מטרה, תמיד ניסתה להבין מה הכלי הבא שעליה להזיז במשחק השחמט הזה, שרק היא יודעת את הכללים שלו. ייתכן שהיה קל לי יותר לסבול את זה אלמלא הייתי מרגישה כמו אחד הפיונים שלה רוב הזמן.

פסיכה נעמדת לידי ודוחקת אותי קלות בכתפה. "ידעתי שאמצא

אותך פה."

"זה החדר היחיד שאני סובלת במקום הזה." אף על פי שחדר

הפסלים הוא התגלמות חטא ההיבריס, זה חלל פשוט יחסית – אם אפשר לכנות רצפות שיש מבריקות וקירות אפורים שנבחרו בטוב-טעם "פשוטים" – ובו שלושה-עשר פסלים בגודל טבעי שהוצבו במעגל רחב מסביב לחדר. כל פסל מייצג אחד מחברי השלושה-עשר, הקבוצה שמושלת באולימפוס. אני מונה את שמותיהם בליבי כשמבטי נוחת על כל אחד מהם בתורו – זאוס, פוסידון, הרה, דמטר, אתנה, ארס, דיוניסוס, הרמס, ארטמיס, אפולו, הפייסטוס, אפרודיטה – עד שאני מגיעה אל הפסל האחרון. הוא מכוסה בד שחור שנשפך מעליו ונאסף אל הרצפה למרגלותיו. גם מתחת לבר, עדיין קשה לפספס את זוג הכתפיים הרחבות והכתר המשונן שמעטר את ראשו. אצבעותיי

משתוקקות לאחוזו בלבד ולהסיר אותו כדי שסוף-סוף אוכל לראות את תווי פניו אחת ולתמיד.

האדס.

בעוד חודשים ספורים אזכה בחירותי ואעזוב את העיר הזאת, אימלט ממנה ולא אשוב עוד לעולם. לא תהיה לי הזדמנות נוספת לחזות בפניו של שד אולימפוס. "זה לא מוזר שהם לא מצאו לו מחליף?"

פסיכה פולטת נחרת צחוק. "כמה פעמים כבר ניהלנו את השיחה הזאת?"

"נו, באמת. את יודעת שזה מוזר. הם השלושה-עשר, אבל בפועל הם רק שנים-עשר. האדס לא נמצא שם. כבר הרבה מאוד זמן." האדס הוא מושל העיר התחתית. כלומר, פעם הוא היה מושל העיר התחתית. התואר עובר בירושה, אבל השושלת נכחדה מזמן. עכשיו העיר התחתית נמצאת, מבחינה טכנית, תחת שליטתו של זאוס, בדיוק כמו כולנו, אבל על פי השמועה כף רגלו אף פעם לא דורכת בצד ההוא של הנהר. חציית נהר הסטיקס קשה מאותה הסיבה שקשה לעזוב את אולימפוס. על פי מה ששמעתי, כל צעד לאורך המחסום גורם לך להרגיש כאילו הראש שלך עומד להתפוצץ. אף אחד לא חווה משהו כזה מרצונו החופשי. אפילו לא זאוס.

במיוחד מאחר שלא נראה לי שתושבי העיר התחתית ינשקו לו את הישבן כמו כל מי שמתגורר בעיר העילית. ולעבור את האי-נוחות הזאת בלי תגמול כלשהו? מה הפלא שזאוס נמנע מלחצות את הנהר בדיוק כמו שאר האנשים. "האדס הוא היחיד שמעולם לא היה בעיר העילית. אז נראה לי שהוא היה שונה מכולם."

"הוא לא היה," אומרת פסיכה ביובש. "קל להעמיד פנים שכן, כי הוא מת והתואר שלו כבר לא קיים. אבל כל השלושה-עשר אותו דבר, אפילו אימא שלנו."

היא צודקת – אני יודעת שהיא צודקת – אבל אני לא יכולה שלא לחלום. אני מרימה יד אבל עוצרת לפני שאצבעותיי נוגעות בפני הפסל. זאת בסך הכול סקרנות מורבידית שמושכת אותי לשושלת

הרפאים הזאת, והיא לא שווה את הצרות שאסתבך בהן אם איכנע לפיתוי ואסיר את הרעלה הכהה. אני שומטת את ידי. "מה אימא עושה הערב?"

"לא יודעת." היא נאנחת. "חבל שקליסטו לא כאן. לפחות היא קצת מערערת את אימא."

שלוש אחיותיי ואני מצאנו דרכים שונות להסתגל למציאות החדשה כשאימא שלנו הפכה לדמטר ונזרקנו לעולם הזוהר שקיים אך ורק בשביל השלושה-עשר. הוא כה נוצץ ומפואר עד שזה כמעט מסיח את הדעת מהרעל שזורם בו. אין ברירה אלא להסתגל או לטבוע. אני מכריחה את עצמי לשחק את תפקיד הבת השמחה והתוססת שמצייתת לכל פקודה, תפקיד שמאפשר לפסיכה להיות קרת-רוח ושקטה ולהישאר מתחת לרדאר. אורידיקה נאחזת בכל טיפת חיים וריגוש שהיא מצליחה למצוא בהתנהגות שגובלת בייאוש. וקליסטו? קליסטו נלחמת באימא בעוז שמקומו בזירת קרבות הגלדיאטורים. היא תישבר לפני שהיא תיכנע, וכתוצאה מכך אימא פוטרת אותה מלהגיע לאירועי החובה הללו. "עדיף שהיא לא תבוא. אם זאוס יתחיל עם קליסטו היא עלולה לנסות לשחוט אותו. ואז באמת תהיה לנו בעיה."

האדם היחיד באולימפוס שרוצח בלי השלכות – לכאורה – הוא זאוס עצמו. כל השאר אמורים לציית לחוק.

פסיכה מתחלחלת. "הוא ניסה משהו איתך?"

"לא." אני מנענעת בראשי וממשיכה להסתכל על הפסל של האדס. לא, זאוס לא נגע בי, אבל באירועים האחרונים שהגענו אליהם יכולתי להרגיש את המבט שלו עוקב אחריי ברחבי החדר. זאת הסיבה שניסיתי להתחמק מלבוא הערב, אף על פי שאימא שלי פחות או יותר גררה אותי מהבית בעקבותיה. שום דבר טוב לא קורה למי שלוכדת את תשומת ליבו של זאוס. זה תמיד נגמר באותה צורה – הנשים נשברות וזאוס יוצא מכל הסיפור בלי פגע ובלי כותרת כלשהי שמכתימה את המוניטין שלו. הוגשו נגדו האשמות רשמיות בדיוק פעם אחת לפני כמה שנים, וזה הפך לקרקס כל כך גדול, עד שהאישה נעלמה

לפני שהתיק הגיע לבית המשפט. האפשרות האופטימית ביותר היא שאיכשהו היא הצליחה לברוח מאולימפוס. האפשרות המציאותית יותר היא שזאוס הוסיף אותה לרשימת הקורבנות שלו, כביכול. לא, עדיף פשוט להתחמק ממנו ככל האפשר. והיה לי הרבה יותר קל לעשות את זה אלמלא אימא שלי הייתה אחת מהשלושה-עשר.

אני מזהה את צליל העקבים הנוקשים באלגנטיות על רצפת השיש, וקצב הלב שלי מחיש. אימא תמיד צועדת כאילו היא יוצאת לקרב. לרגע אני ממש שוקלת להסתתר מאחורי הפסל המכוסה של האדס, אבל אני זונחת את הרעיון עוד לפני שאימא מופיעה בפתח גלריית הפסלים. הסתרתות רק תרחה את הקץ.

"הנה אתן." הלילה היא לבושה בשמלת ערב ירוקה כהה שמרחפת על גופה, ורק מחזקת את תדמית האימא אדמה שדבקה בה כמי שדואגת שהעיר לא תרעב. היא רוצה שאנשים יראו את החיוך האדיב והיד המושטת שלה, וזה מה שיסיט אותם מלראות את היכולת שלה לדרוס בקלילות את כל מי שרק מנסה לעמוד בדרכה אל שאיפותיה.

היא נעמדת מול הפסל של זו שעל שמה היא נקראה, דמטר. לדמות המפוסלת יש קימורים נדיבים והיא לבושה בשמלה פרחונית המשתלבת עם הפרחים שצומחים למרגלותיה. הם תואמים את מקלעת הפרחים שהיא חובשת והחיוך שלה שלו, כאילו היא יודעת את כל סודות היקום. תפסתי את אימא שלי מתרגלת את אותה הבעת פנים בדיוק.

השפתיים של אימא מתעקלות, אבל החיוך לא מגיע לעיניה כשהיא מסתובבת אלינו. "אתן אמורות להתערבב בקהל ולדבר עם אנשים." "יש לי כאב ראש." אותו תירוץ שהשתמשתי בו כדי לנסות להתחמק מלבוא לאירוע הזה. "פסיכה בסך הכול בדקה מה שלומי." "אה-הא." אימא מנענעת בראשה. "שתיכן נעשות חסרות תקנה בדיוק כמו האחיות שלכן."

לו ידעתי שחוסר תקנה הוא הדרך הבטוחה ביותר לעצור את אימא

מלהתערב לי בחיים, הייתי מזמן בוחרת לשחק את תפקיד הבת חסרת התקנה, במקום בתפקיד שבחיתי בו. עכשיו כבר מאוחר מדי לשנות מסלול, אבל כאב הראש שזייפתי הולך והופך לאפשרות של ממש כשאני חושבת על חזרה למסיבה. "אני אעזוב מוקדם הערב. נראה לי שהוא עומד להתפתח למיגרנה."

"כשום פנים ואופן לא." היא אומרת את זה בנועם, אבל לקולה מתלווה נימה נוקשה כפלדה. "זאוס רוצה לדבר איתך. אין שום סיבה שתיתני לו לחכות."

אני יכולה למצוא תריסר סיבות ברגע זה, אבל אני יודעת שאימא לא תקשיב לאף אחת מהן. אני בכל זאת מנסה. "את יודעת, אומרים שהוא הרג את כל שלוש הנשים שלו."
 "טוב, זה פחות מסוכך מגירושים."

אני ממצמצת. אני לא מצליחה להבין אם היא צוחקת. "אימא..."
 "אויש, תירגעי. את כל כך מתוחה. תסמכו עליי, בנות. אני יודעת מה טוב בשבילכן."

אימא שלי היא אולי האדם החכם ביותר שאני מכירה, אבל המטרות שלה הן לא המטרות שלי. ומאחר שאין דרך קלה לצאת מזה, אני נאלצת לציית ויוצאת בעקבותיה מהחדר כשפסיכה הולכת לצידי. לרגע אני מדמיינת שאני יכולה להרגיש את מבטו העז של הפסל של האדס ננעץ לי בגב, אבל זאת רק פנטזיה. 'האדס' הוא תפקיד מת. וגם אם הוא לא היה מת, הוא כנראה היה גרוע בדיוק כמו כל השאר, כפי שאחותי אומרת וכנראה צודקת.

אנחנו יוצאות מחדר הפסלים וצועדות במסדרון הארוך שמוביל חזרה למסיבה. כמו כל דבר במגדל דודונה, גם הוא גדול ומפואר ויקר. המסדרון כנראה גדול פי שניים משהוא אמור להיות, וכל דלת שאנחנו עוברות לידה גבוהה בשלושים סנטימטרים לפחות מדלת רגילה. וילונות בארום עמוק תלויים מהתקרה עד לרצפה, חושפים את הדלתות משני הצדדים – נגיעה נוספת של פזרנות שהחלל הזה ממש לא היה צריך. הם משווים למקום מראה של ארמון במקום של גורד השחקים שמתנשא מעל לעיר העילית. כאילו מישהו עלול לשכוח

שזאוס עיצב את עצמו בדמות מלך מודרני. למען האמת, אני מופתעת שהוא לא מסתובב עם כתר כמו הפסל שלו.

אולם הנשפים נראה אותו הדבר. חלל עצום ממדים ורחב ידיים עם קיר אחד שמורכב כל כולו מחלונות וכמה דלתות זכוכית שמובילות אל מרפסת שמשקיפה על העיר. אנחנו בקומה העליונה של המגדל והנוף באמת מרהיב. מהגובה הזה, אפשר לראות חלק ניכר מהעיר העילית ומרצועת החשכה המפותלת שמכילה את נהר הסטיקס. ומה יש בצד השני של הנהר? העיר התחתית. מפה היא לא נראית כל כך שונה מהעיר העילית, אבל היא באותה מידה יכולה להיות על הירח, מפני שרובנו פשוט לא יכולים להגיע אליה.

הלילה, דלתות המרפסת סגורות היטב כדי שאף אחד לא ייאלץ לסבול את רוחות החורף המקפאות. במקום הנוף של העיר, החשכה מאחורי הזגוגית הפכה למראה מעוותת של החדר. כולם לבושים במיטב בגדיהם, במגוון שמלות וחליפות מעצבים, הבזקים של תכשיטים ופריטי נוי יקרים להחריד. הם יוצרים קלידוסקופ מעורר חלחלה כשהם עוברים בקהל, משוחחים, יוצרים קשרים ויורקים רעל יפיפה משפתיים צבועות אדום. הם נראים לי כמו מראה מעוותת בפארק שעשועים. על אף הבבואות היפות שלהם, שום דבר הוא לא מה שהוא נראה.

על שלושת הקירות הנותרים תלויים דיוקנאות של שנים-עשר החברים הפעילים בשלושה-עשר. כולם ציורי שמן – מסורת שקיימת מאז ימיה הראשונים של אולימפוס. כאילו השלושה-עשר באמת סבורים שהם זהים לשליטים מקדם. האומן ללא ספק נטל חריות עם כמה מהם. הגרסה הצעירה יותר של ארס, במיוחד, ממש לא נראית כמו האיש עצמו. אנשים אומנם משתנים עם הגיל, אבל הלסת שלו אף פעם לא הייתה מרובעת כל כך וכתפיו לא היו כה רחבות. האומן גם צייר אותו אוחז בחרב אבירים רחבה, וידוע לי שהארס הזה זכה בתפקיד שלו בזירה – לא במלחמה. אבל אני מניחה שאז הציור לא היה נראה מלכותי כל כך.

צריך להיות טיפוס מסוים מאוד של בן אדם כדי לרכל ולהתערבב

בקהל ולנעוץ לאנשים סכין בגב בזמן שציור שלך מסתכל עליך, אבל השלושה-עשר מלאים במפלצות כאלה.

אימא חוצה את הקהל, נינוחה לגמרי בין שאר הכרישים. אחרי כמעט עשור בתפקיד דמטר, היא אחת מהחברים החדשים יותר בשלושה-עשר, אבל היא הסתגלה למעגלים החברתיים האלה כאילו נולדה לזה ולא נבחרה בידי התושבים כמו כל שאר קודמותיה בתפקיד.

הקהל מפנה לה את הדרך, ואני מרגישה מבטים ננעצים בנו כשאנחנו נכנסות בעקבותיה אל קוקטייל של צבעים עזים. הם אומנם דומים לטווסים הודות להשקעה שלהם בהופעתם החיצונית לקראת אירועים כאלה, אבל כשמסתכלים עליהם בתור בני אדם רואים שעניניהם קרות וחסרות רחמים. אין לי חברים בחדר הזה – רק אנשים שמבקשים לנצל אותי כדי לחטוף לעצמם יותר כוח. לקח קשה שלמדתי מוקדם מאוד.

שני אנשים זזים מדרכה של אימא שלי, ואני רואה את פינת החדר שאני משתדלת להימנע ממנה בכל פעם שאני פה. יש בה כס מלכות של ממש, פריט ראוותני עשוי זהב, כסף ונחושת. הרגליים האיתנות מתעקלות כלפי מעלה, אל משעני הידיים, והגב מתפרס ומתרחב כדי לדמות ענן סערה. מסוכן ומחשמל בדיוק כמו בעליו, שרוצה לוודא שאף אחד לא ישכח את העובדה הזאת.

זאוס.

אם השלושה-עשר מושלים באולימפוס, זאוס מושל בשלושה-עשר. זה תואר שעובר בירושה מהורה לילד בשושלת שמגיעה עד להקמת העיר. הזאוס הנוכחי מכהן בתפקידו כבר עשורים, מאז שהוא נכנס אליו בגיל שלושים.

עכשיו הוא בן שישים ומשהו. אני מניחה שהוא מושך, אם את אוהבת גברים לבנים עם חזה רחב, צחוק קולני וזקנים לבנים כשגל. בי הוא מעורר חלחלה. בכל פעם שהוא מסתכל עליי בעיניו הכחולות החיוורות אני מרגישה כמו חיה במכירה פומבית. כמו פחות מחיה, בעצם. כמו אגרטל יפה, או אולי פסל. כמו רכוש.

כשאגרטל יפה נשבר, קל מאוד להחליף אותו. לפחות, אם אתה זאוס.

אימא מאיטה, מכריחה את פסיכה לעשות כמה צעדים לאחור ואוחזת בידי. היא לוחצת אותה בחוזקה, באזהרה אילמת שעליי להתנהג יפה, אבל כשהיא מסתכלת עליו, היא מחייכת מאוזן לאוזן. "תראה את מי מצאתי!"

זאוס מושיט לי יד, ואין לי ברירה אלא להניח את ידי בשלו ולהרשות לו לנשק את פרקי אצבעותיי. שפתיו מרפרפות על העור שלי לרגע קל והשערות על עורפי סומרות. אני נאלצת להילחם בדחף לנגב את גב כף היד על השמלה כשהוא סוף-סוף מרפה ממני. קול פנימי מתריע לי שאני בסכנה.

אני נאלצת לשלוט ברגליי כדי שלא אסתובב ואברח. בכל מקרה לא הייתי מצליחה. לא כשאימא שלי עומדת בדרכי. לא עם קהל האנשים שמסתכלים על הסצנה הקטנה הזאת כמו ציפורי טרף שמריחות דם באוויר. אין שום דבר שהם אוהבים יותר מדרמה, ואם אעשה סצנה לדרמטר וזאוס, יהיו השלכות שאני לא רוצה להתמודד איתן. במקרה הטוב, אימא שלי תכעס. במקרה הרע אני עלולה להפוך לכותרת בעיתוני הרכילות, ואז אהיה בצרות גדולות עוד יותר. עדיף לסבול את זה עד שאוכל להימלט מפה.

החיוך של זאוס חמים מדי. "פרספונה. את נראית נהדר הערב." הלב שלי פועם כמו ציפור שמנסה לברוח מהכלוב שלה. "תודה," אני לוחשת. אני מוכרחה להירגע, להשקיט את הרגשות שלי. לזאוס יש מוניטין של מי שנהנה להלחיץ כל מי שחלש ממנו. אני לא מוכנה לתת לו את הסיפוק שבידיעה שהוא מפחיד אותי. זה הכוח היחיד שיש לי בסיטואציה הזאת, ואני לא מוכנה לוותר עליו.

הוא מתקרב אליי, חודר למרחב הפרטי שלי ומנמיך את קולו. "אני שמח שסוף-סוף יש לי הזדמנות לדבר איתך. אני מנסה לתפוס אותך כבר כמה חודשים." הוא מחייך, אבל החיוך לא מגיע לעיניים שלו. "אני מתחיל לקבל את הרושם שאת מתחמקת ממני."

"מובן שלא." אני לא יכולה להתרחק ממנו בלי להיתקל באימא

שלי... אבל אחרי שאני שוקלת את האפשרות בכובד ראש במשך כמה שניות, אני זונחת אותה. אימא לעולם לא תסלח לי אם אעשה סצנה מול זאוס הכול-יכול. תשחי עם הזרם ותצאי מזה בשלום. את יכולה לעשות את זה. אני מורחת על הפרצוף חיוך שמח, ועמוק בפנים אני משננת את המנטרה שעזרה לי לשרוד את השנה האחרונה.

שלושה חודשים. רק תשעים יום עומדים ביני לבין החירות שלי. תשעים יום עד שתהיה לי גישה לקרן הנאמנות ואוכל להשתמש בה כדי לצאת מאולימפוס. אני יכולה לשרוד את זה. אני אשרוד את זה. זאוס ממש קורן אליי, כולו כנות וחמימות. "אני יודע שזה לא קונבנציונלי במיוחד, אבל הגיע הזמן שנודיע לכולם."

אני ממצמצת. "שנודיע לכולם?"

"כן, פרספונה." אימא מתקרבת אליי ונועצת בי מבט רצחני. "שנודיע לכולם." היא מנסה לשרד מידע כלשהו ישירות למוח שלי, אבל אין לי מושג מה קורה.

זאוס תופס לי את היד שוב, ואימא שלי פחות או יותר דוחפת אותי אחרי כשהוא צועד אל קדמת החדר. אני שולחת מבט פראי אל אחותי, אבל פסיכה נראית מופתעת בדיוק כמוני. מה קורה פה? אנשים משתתקים כשאנחנו חולפים על פניהם, מבטיהם ננעצים בעורף שלי כמו אלף מחטים. אין לי חברים בחדר הזה. אימא הייתה אומרת שזאת אשמתי, כי לא פיתחתי קשרים משמעותיים כמו שהיא הורתה לי לעשות פעם אחר פעם. ניסיתי. באמת שניסיתי. נדרש לי חודש בלבד להבין שהעלבונות האכזריים ביותר נמסרים בחיוכים מתוקים ודברי חנופה. לאחר שהזמנת ארוחת הצהריים הראשונה הביאה לכך שציטוט לא נכון שלי הופיע בכותרות עיתוני הרכילות, הרמתי ידיים. אני לעולם לא אשחק את המשחק כמו שהנחשים בחדר הזה משחקים אותו. אני שונאת את המסכות ואת העלבונות החלקלקים והסכינים שמסתתרות במילים ובחיוכים. אני רוצה חיים רגילים, אבל זה הדבר היחיד שאי אפשר לקבל כשאימא שלך היא אחת מהשלושה-עשר.

כלומר, כל עוד את באולימפוס.

זאוס עוצר בקדמת החדר ולוקח כוס שמפניה מאחד המגשים. היא נראית מגוחכת ביד הרחבה שלו, כאילו הוא עלול לשבור אותה בתנועה גסה אחת. הוא מרים אותה, והלחשושים האחרונים שנשמעו בחדר דועכים. זאוס מחייך אליהם. קל לראות מדוע הוא נערץ כל כך למרות השמועות שמסתובבות עליו. כריזמה פחות או יותר נשפכת ממנו בגלים. "חברים, לא הייתי לגמרי כן איתכם."

"תמיד יש פעם ראשונה," מישהו אומר בירכתי החדר וגל של צחוק שקט ממלא את החלל.

זאוס צוחק איתם. "מבחינה טכנית אנחנו פה כדי להצביע על הסכמי הסחר החדשים עם עמק הסבינים, אבל יש לי גם הכרזה קטנה. הרבה מאוד זמן עבר בלי שאמצא הָרָה חדשה ואשלים את השורות שלנו. וסוף כל סוף בחרתי מישהי." הוא מסתכל עליי וזאת האזהרה היחידה שאני מקבלת לפני שהוא אומר את המילים שמעלות את חלום החירות שלי בלהבות כה עזות, עד שאין לי ברירה אלא לראות אותו נשרף והופך לאפר. "פרספונה דמיטריו, האם תינשאי לי?"

אני לא יכולה לנשום. הנוכחות שלו שאבה את כל האוויר מהחדר וכל האורות חזקים מדי. אני מתנודדת על העקבים ומצליחה להמשיך לעמוד בכוח הרצון בלבד. האם האחרים יעוטו עליי כמו להקת זאבים אם אתמוטט עכשיו? אני לא יודעת, ומפני שאני לא יודעת, אני חייבת להמשיך לעמוד. אני פותחת את הפה, אבל אף צליל לא יוצא מתוכי.

אימא שלי נצמדת אליי מהצד השני, חיוכה עליז וקולה שמח. "מובן שהיא תינשא לך! יהיה לה לכבוד להינשא לך." היא נועצת את המרפק בצד שלי. "נכון?"

אין לי אפשרות לסרב. זה זאוס, המלך של הכול בפועל, אם לא בשם. הוא מקבל מה שהוא רוצה כשהוא רוצה אותו, ואם אשפיל אותו עכשיו מול האנשים הכי חזקים באולימפוס, הוא יאלץ את כל המשפחה שלי לשלם את המחיר. אני בולעת רוק. "כן."

קריאות שמחה נשמעות, והקולות עושים לי סחרחורת. אני מבחינה במישהו מצלם את האירוע עם המכשיר הנייד שלו ויודעת ללא צל

של ספק שהסרטון יגיע לכל קצוות האינטרנט בתוך שעה ויופיע בכל ערוצי החדשות עד הבוקר.

אנשים ניגשים לברך אותנו – בעצם, לברך את זאוס – והוא לא מרפה את אחיזתו החזקה בידי אפילו לרגע. אני מסתכלת על הפרצופים שמתחלפים בלי לראות אותם, ונחשול של שנאה גואה בי. לאנשים האלה לא אכפת ממני. אני יודעת את זה, כמוכן. ידעתי את זה מהרגע שפגשתי אותם, מהרגע שרוממנו אל המעגל החברתי הנשגב הזה בזכות מעמדה החדש של אימי. אבל זאת כבר דרגה חדשה לגמרי. כולנו שמענו את השמועות על זאוס. כולנו. כבר היו לו שלוש הרות – שלוש נשים – לאורך הכהונה שלו כמנהיג השלושה־עשר. שלוש נשים שמתו.

אם אניח לגבר הזה לענוד לי את הטבעת שלו, אני באותה מידה יכולה לתת לו לקשור אותי בקולר ורצועה. לעולם לא אהיה עצמאית, לעולם לא אהיה משהו מלבד השלוחה שלו, עד שיימאס לו גם ממני והוא יחליף את הקולר בארון קבורה.

לעולם לא אשתחרר מאולימפוס. לא עד שהוא ימות והתואר יעבור לבנו הבכור. וזה עלול להימשך שנים. עשורים – ורק אם אצא מנקודת ההנחה הבלתי אפשרית שאני אחיה יותר זמן ממנו ולא אמצא את עצמי קבורה עמוק באדמה כמו שאר ההרות. עליי להודות שסיכויי ההישרדות שלי לא מוצאים חן בעיניי.

פרספונה

המסיבה נמשכת מסביבי אבל אני לא מצליחה להתרכז בשום דבר. פרצופים מיטשטשים, צבעים נמהלים אלה באלה וקולות המחמאות המשתפכות נשמעים באוזניי כמו רעש לבן. זעקה הולכת ונבנית עמוק בחוזה שלי, קולו של אובדן גדול מכרי שהגוף שלי יוכל להכיל אותו, אבל אני לא יכולה לשחרר אותה. אם אתחיל לצרוח, אני בטוחה שלעולם לא אפסיק.

אני לוגמת שמפניה מבעד לשפתיים חסרות תחושה והיד הפנויה שלי רועדת כל כך חזק, עד שהנוזל מתנועע בכוס בפראות. פסיכה מופיעה מולי כמו במטה קסם, ואף על פי שהיא עוטה את מסכת האדישות שלה עיניה כמעט יורות חיצים באימא שלנו ובזאוס. "פרספונה, אני חייבת ללכת לשירותים. רוצה לבוא איתי?"

"בטח." אני בקושי נשמעת כמו עצמי. אני כמעט נאלצת לחלץ את אצבעותי מאחיזתו של זאוס, ואני לא מסוגלת לחשוב על דבר מלבד ידיו הבשרניות הנוגעות בגופי. בשם האלים, אני עומדת להקיא.

פסיכה ממחרת להוציא אותי מאולם הנשפים, מגוננת עליי בגופה השופע, חומקת מכל מיני מברכים כאילו היא המאבטחת האישית שלי. אבל המצב שלי לא משתפר כשאנחנו מגיעות למסדרון. הקירות סוגרים עליי. אני יכולה לראות את חותמו של זאוס בכל סנטימטר מהמקום הזה. אם אתחתן איתו, הוא יטביע את חותמו גם עליי. "אני לא יכולה לנשום," אני מתנשפת.

"תמשיכי ללכת." היא מובילה אותי ואנחנו עוברות את חדר

השירותים ופונות אל המעלית. ההרגשה הקלסטרופובית מתגברת עוד יותר כשהדלתות נסגרות וכולאות אותנו בחלל מוקף המראות. אני מסתכלת על ההשתקפות שלי. העיניים שלי גדולות מדי ביחס לפנים, והעור שלי חיוור וחסר צבע.

אני לא מצליחה להפסיק לרעוד. "אני עומדת להקיא."

"כמעט הגענו, כמעט הגענו." היא פחות או יותר נושאת אותי מתוך המעלית ברגע שהדלתות נפתחות, ומובילה אותנו לאורך עוד מסדרון שיש רחב אל דלת צדדית. אנחנו יוצאות אל אחת החצרות המקיפות את הבניין, חלקה קטנה של גן מעוצב בקפידה, מוקף בהרבה מאוד עיר. עכשיו הוא דומם, מכוסה שכבה דקה של שלג שהתחיל לרדת כשהיינו בפנים. הקור מפלח אותי כמו סכין, ואני שמחה על הכאב. הכול עדיף על להיות למעלה באולם אפילו דקה אחת נוספת. מגדל דודונה נמצא בלב ליבו של המרכז המסחרי של אולימפוס, אחד מהנכסים הספורים שנמצא בבעלות כל חברי השלושה-עשר ולא רק אחד מהם, אף על פי שכולם יודעים שהוא שייך לזאוס בכל מובן בעל משמעות. זה גורד שחקים מפואר שפעם נראה לי כמעט קסום, עוד כשהייתי צעירה מכדי להבין.

פסיכה מובילה אותי אל ספסל אבן. "את צריכה להכניס את הראש בין הברכיים?"

"זה לא יעזור." העולם לא מפסיק להסתובב. אני חייבת... אני לא יודעת. אני לא יודעת מה אני אמורה לעשות. תמיד ידעתי בכירור מה אעשה עם חיי עד שאשיג את מטרתי הסופית. תמיד ראיתי הכול בבהירות. לסיים את התואר השני שלי פה באולימפוס בתור פשרה עם אימא שלי. לחכות לגיל עשרים וחמש, כשתהיה לי גישה לקרן הנאמנות שלי ולהשתמש בכסף כדי להשתחרר מהכבלים של אולימפוס. קשה לפרוץ דרך מחסום שמפריד בינך לבין שאר העולם, אבל זה לא בלתי אפשרי. לא בעזרת האנשים הנכונים, והכסף שלי יבטיח את עזרתם. ואז אני אהיה חופשייה. אני אוכל לעבור לקליפורניה ולהשלים את הדוקטורט שלי באוניברסיטת ברקלי. עיר חדשה, חיים חדשים, התחלה חדשה.

עכשיו הכול לוט בערפל.

"אני לא מאמינה שהיא עשתה את זה." פסיכה מתחילה להתהלך בעצבנות, תנועותיה חדות וכועסות, שיערה הכהה שדומה כל כך לשיער של אימא מתנועע עם כל צעד שלה. "קליסטו תהרוג אותה. היא ידעה שאת לא רוצה שום קשר לזה, והיא בכל זאת כפתה את זה עלייך."

"פסיכה..." הגרון שלי חם וחנוק וההרגשה בחזה שלי מחניקה עוד יותר. כאילו נדקרתי ורק עכשיו אני שמה לב לפצע. "הוא הרג את האישה האחרונה שלו. את שלוש הנשים האחרונות שלו." "את לא יכולה להיות בטוחה בזה." היא עונה אוטומטית, אבל היא לא מסתכלת לי ישירות בעיניים.

"וגם אם לא... אימא יודעת מה כולם מאמינים שהוא מסוגל לעשות, ולא אכפת לה." אני כורכת את זרועותי סביב עצמי. אבל זה לא משכך את הרעד. "היא מכרה אותי כדי לבסס את הכוח שלה. היא כבר אחת מהשלושה-עשר. למה זה לא מספיק טוב בשבילה?" פסיכה מתיישבת על שפת הספסל לידי. "אנחנו נמצא דרך לעבור את זה. אנחנו רק צריכות זמן."

"הוא לא ייתן לי זמן," אני אומרת ביובש. "הוא ינחית עליי את החתונה כמו שהוא הנחית עליי את הצעת הנישואים." כמה זמן נשאר לי? שבוע? חודש?

"אנחנו צריכות להתקשר לקליסטו."

"לא." אני כמעט צועקת את המילה ומייד מנמיכה את קולי. "אם תספרי לה עכשיו היא תבוא ישר לפה ותעשה סצנה." במקרה של קליסטו, יכול מאוד להיות שהיא אפילו תצעק על אימא שלנו... או תחלוץ את אחת מנעלי עקב הסיכה שהיא כל כך אוהבת ותנסה לדקור את זאוס בגרון. בכל אופן, יהיו לכך השלכות, ואני לא יכולה לתת לאחותי הגדולה לשאת בנטל ולהגן עליי.

אני חייבת למצוא דרך לצאת מזה בעצמי.
איכשהו.

"אולי סצנה היא דווקא דבר טוב בשלב הזה."

פסיכה המתוקה, היא עדיין לא מבינה. בתור בנותיה של דמטר, יש לנו שתי ברירות – לציית לכללים באולימפוס או להשאיר את העיר מאחור לתמיד. זה הכול. אי אפשר להמרות את פי המערכת בלי לשלם את המחיר, וההשלכות חמורות מדי. אם אחת מאיתנו תפר את הכללים, אפקט הפרפר ישפיע על כל מי שקשור אלינו. במקרה הזה, אפילו העובדה שאימא היא אחת מהשלושה-עשר לא תציל אותנו. אני צריכה להתחתן איתו. כך האחיות שלי יהיו מוגנות, או לפחות מוגנות ככל שאפשר להיות במאורת הנחשים הזו. זה המעשה הנכון, אף על פי שבחילה עולה בי מעצם המחשבה. כמו בתגובה, הקיבה שלי מתהפכת ואני בקושי מגיעה לשיח הקרוב לפני שאני מקיאה. אני מודעת במעורפל לפסיכה, שמרחיקה לי את השיער מהפנים ומשפפת את הגב שלי במעגלים מרגיעים.

אני חייבת לעשות את זה... אבל אני לא יכולה.
 "אני לא יכולה לעשות את זה." כשאני אומרת את המילים בקול הכול נראה לי עוד יותר אמיתי. אני מנגבת את הפה ומכריחה את עצמי לעמוד.

"אנחנו מפספסות משהו. אין סיכוי שאימא הייתה שולחת אותך להתחתן עם גבר שיכול לפגוע בך. היא שאפתנית, אבל היא אוהבת אותנו. היא לא הייתה מעמידה אותנו בסכנה."
 פעם הייתי מסכימה איתה. אחרי הלילה, אני כבר לא יודעת במה להאמין. "אני לא יכולה לעשות את זה," אני חוזרת. "אני לא מוכנה לעשות את זה."

היא מחטטת בתיק היד הקטנטן שלה ומוציאה פיסת מסטיק. כשאני מעקמת לעברה פרצוף, היא מושכת בכתפיים. "אין סיבה לתת לריח של קיא להסיח את דעתך בזמן שאת מפזרת הצהרות הרות גורל."

אני לוקחת את המסטיק, וטעם המנטה בכל זאת עוזר לי להירגע קצת. "אני לא יכולה לעשות את זה," אני שוב אומרת.
 "כן, כבר הזכרת את זה." היא לא אומרת לי כמה בלתי אפשרי יהיה לצאת מזה. היא גם לא מונה את כל הסיבות לפיהן גם אם אילחם,

לעולם לא אצליח לנצח. אני בסך הכול אישה אחת שמתמודדת עם כל הכוח הטמון באולימפוס. חריגה מהכללים היא לא אופציה. הם יורידו אותי על הברכיים לפני שהם ייתנו לי ללכת. בכל מקרה התכוונתי להשתמש בכל המשאבים שלי רק כדי לצאת מהעיר הזאת. אבל לצאת ממנה אחרי שזאוס הכריז עליי כעל שלו? אני בכלל לא יודעת אם זה אפשרי.

פסיכה מחזיקה לי את הידיים. "מה את מתכוונת לעשות?" פאניקה מערפלת את מחשבותיי. עולה בי חשד שאם איכנס שוב לבניין הזה, לעולם לא אצא ממנו שוב. זה נראה לי פרנואידי, אבל הייתה לי הרגשה מוזרה לגבי הסודיות שבה אימא התנהלה בימים האחרונים, ותראו מה קרה. לא, אני לא יכולה להרשות לעצמי להתעלם מהאינסטינקטים שלי. לא עוד. לעומת זאת, ייתכן שהפחד משבש את דעתי. אני לא יודעת ולא אכפת לי. אני רק יודעת שאסור לי לחזור, בשום פנים ואופן.

"את יכולה ללכת להביא את התיק שלי?" השארתי אותו ואת הטלפון הנייד שלי למעלה. "ולהגיד לאימא שאני לא מרגישה כל כך טוב ושאני הולכת הביתה?"

פסיכה כבר מהנהנת. "כמובן. מה שאת צריכה." היא הולכת ונדרשות לי עשר שניות להבין שחזרה הביתה לא תפתור לי את הבעיות. אימא פשוט תבוא לאסוף אותי ותמסור אותי חזרה אל ארוסי הטרי, קשורה בחבלים אם צריך. אני משפשת את הפנים.

אני לא יכולה ללכת הביתה, אני לא יכולה להישאר פה, אני לא יכולה לחשוב.

אני נעמדת ונפנית אל הכניסה לחצר. עדיף שאחכה שפסיכה תחזור, שאתן לה לדבר ולהרגיע אותי ככל האפשר. היא ערמומית בדיוק כמו אימא, היא תמצא פתרון אם יהיה לה די זמן. אבל אם היא תתערב, זאוס עלול להעניש אותה ואותי ברגע שהוא יבין שאני ממש לא מעוניינת לענווד את הטבעת שלו על אצבעי. אם יש לי הזדמנות להציל את אחיותי מהשלכות המעשים שלי, אני אנצל אותה. לאימא

וזאוס לא תהיה כל סיבה להעניש אותן אם הן לא יהיו מעורבות בניסיון להתנגד לנישואים האלה.

אני חייבת לצאת מפה, ואני חייבת לעשות את זה בכוחות עצמי. עכשיו.

אני מתקדמת צעד אחד, ועוד אחד. אני כמעט עוצרת כשאני מגיעה אל קשת האבן העבה שמוכילה לרחוב, כמעט מניחה לפחד חסר השליטה שעולה בי לעצור אותי, מסתובבת לאחור ומתמסרת לקולר שזאוס ואימא שלי כה נחוישים לכרוך סביב צווארי. לא.

המילה הבודדה היא זעקת קרב. אני מזנקת קדימה, חוצה את הכניסה ויוצאת אל המדרכה. אני מגבירה את הקצב, צועדת במהירות ופונה דרומה מתוך אינסטינקט. הרחק מביתה של אימי. הרחק ממגדל דודונה וכל חיות הטרף שבתוכו. אילו רק אצליח להתרחק מהם קצת, אוכל לחשוב. זה מה שאני צריכה. אם אצליח להסדיר את מחשבותיי, אוכל לחשוב על תוכנית שתחלץ אותי מהתסבוכת הזאת.

הרוח מתגברת כשאני הולכת, חודרת מבעד לשמלה הדקה כאילו היא בכלל לא קיימת. אני מגבירה את הקצב, עקביי נוקשים לאורך המדרכה באופן שמזכיר לי את אימא שלי ואת מה שהיא עשתה.

לא אכפת לי אם פסיכה צודקת, אם לאימא יש תוכנית נסתרת כלשהי שלא תאפשר לאף אחד לערוף לי את הראש, תרתי משמע. התוכניות שלה חסרות חשיבות. היא לא דיברה איתי, לא נתנה לי ליהנות מחמת הספק, היא פשוט הקריבה כלי שחמט כדי להגיע למלך. זה מעורר בי בחילה.

הבניינים הגבוהים של הרובע המסחרי של אולימפוס חוסמים את הרוח, אבל בכל פעם שאני חוצה את הכביש היא מצליפה בי מכיוון צפון ומעיפה את השמלה סביב רגליי. היא קרה במיוחד כשהיא מגיעה מכיוון המפרץ, כה קרה עד שהסינוסים שלי כואבים. אני חייבת לברוח מיסודות הטבע, אבל המחשבה שאסתובב ואחזור למגדל דודונה בלתי נסבלת. אני מעדיפה לקפוא.

צחוק צרוד בוקע מפי לנוכח המחשבה המגוחכת. כן, זה ילמד

אותם לקח. אם אאבד כמה בהונות ואצבעות, זה יכאב לאימא ולזאוס הרבה יותר משזה יכאב לי. אני לא יודעת מה תורם יותר לפרץ השיגעון שלי, הפאניקה או הקור.

הרובע המסחרי מסוגנן בקפידה ממש כמו המגדל של זאוס. כל חלונות הראווה מרכיבים סגנון אחיד, אלגנטי ומינימליסטי. מתכת וזכוכית ואבן. זה יפה, אבל בסופו של דבר חסר נשמה. הדבר היחיד שמעיד על סוג בית העסק מאחורי דלתות הזכוכית השונות הם השלטים האנכיים שנושאים את שמות החנויות. ככל שמתרחקים ממרכז העיר, כך השכונות מבטאות יותר מהטעם והסגנון האישי של בעליהן, אבל כה קרוב למגדל דודונה, זאוס שולט בהכול.

אם נתחתן, האם הוא יזמין לי בגדים כדי שאהלום את האסתטיקה שלו בשלמות? האם הוא ישגיח על הביקורים שלי אצל מעצבת השיער כדי להתאים אותי לדימוי שהוא רוצה? האם הוא יפקח על מה שאני עושה, אומרת, חושבת? המחשבה מעבירה בי רעד.

אני עוברת שלושה רחובות עד שאני מבינה שאני לא שומעת רק את קול הצעדים שלי. אני מעיפה מבט מעבר לכתף ורואה שני גברים כחצי רחוב מאחוריי. אני מגבירה את הקצב והם מתאימים את המהירות שלהם לשלי בקלות. הם לא בדיוק מנסים להדביק את הפער, אבל אני לא יכולה להיפטר מההרגשה שרודפים אחריי.

בשעה כה מאוחרת, כל החנויות ובתי העסק באזור המסחרי סגורים. אני שומעת מוזיקה במרחק כמה בניינים, שכנראה מגיעה מבר פתוח. אולי שם אוכל להיפטר מהם – ולהתחמם תוך כדי.

אני פונה שמאלה ברחוב הבא, צועדת לעבר הרעש. עוד מבט מעבר לכתף מגלה לי שרק אחד מהם מאחוריי. לאן נעלם השני? כעבור כמה שניות אני זוכה לתשובה, כשהוא מופיע בצומת הרחובות הבא משמאלי. הוא לא חוסם את הרחוב, אבל כל אינסטינקט שלי אומר לי להתרחק ממנו ככל האפשר. אני פונה ימינה ושוב צועדת דרומה.

ככל שאני מתרחקת מהמרכז המסחרי, כך המבנים מתחילים להשתנות ולהשתחרר מהשבלונה האחידה. אני מתחילה לראות זבל

ברחוב. לאחדים מבתי העסק יש סורגים על החלונות. אני אפילו רואה שלט או שניים מודבקים לדלתות מלוכלכות שלפיהם המקום עוקל. לזאוס אכפת רק ממה שהוא יכול לראות, ומתברר שהרחוב הזה לא נמצא בטווח הראייה שלו.

אולי זה הקור שמשבש לי את המחשבות, אבל עובר יותר מדי זמן עד שאני מבינה שהם מובילים אותי אל נהר הסטיקס. פחד אמיתי נועץ בי שיניים. אם הם ידחקו אותי אל גדות הנהר, אהיה לכודה באמת. רק שלושה גשרים מחברים בין העיר העילית לתחתית, אבל אף אחד לא משתמש בהם – לא מאז מקרה המוות האחרון, של האדס. חציית הנהר אסורה. על פי האגדה, אי אפשר באמת לחצות אותו בלי לשלם מחיר נורא כלשהו.

ואת זה אגלה רק אם בכלל אצליח להגיע לאחד מהם.

האימה מצמיחה לי כנפיים. אני מפסיקה לדאוג מהעובדה שכפות רגליי כואבות בנעלי העקב הלא נוחות האלה. אני בקושי מבחינה בקור. חייבת להיות דרך לחמוק מהאנשים שעוקבים אחריי, למצוא מישהו שיכול לעזור.

אפילו הנייד הדפוק שלי לא עליי.

לעזאזל, לא הייתי צריכה להיכנע לרגשות שלי. אילו הייתי מחכה

שפסיכה תביא לי את התיק, זה בכלל לא היה קורה... נכון?

הזמן חסר משמעות. השניות נמדדות בנשימות המאומצות שנקרעות מתוכי. אני לא יכולה לחשוב, לעצור, אני רצה כמעט בכל כוחי. אליים, כפות הרגליים שלי כואבות.

בהתחלה אני בקושי שומעת את שאגת הנהר. אני כמעט לא יכולה לשמוע משהו מעבר לנשימותיי הכבדות. אבל לפתע הנהר מופיע לפניי, רצועה שחורה ורטובה, רחבה מדי, מהירה מכדי שאוכל לשחות בה בבטחה, אפילו בקיץ. בחורף זה גזר דין מוות.

כשאני מסתובבת אני רואה שהגברים קרובים יותר. אני לא רואה את הפנים שלהם היטב מפאת הצללים, ולפתע אני שמה לב כמה שקט נהיה הלילה. הבר הרועש בקושי עולה על לחישה רחוקה. אף אחד לא בא להציל אותי.

אף אחד בכלל לא יודע שאני פה.

האיש שעומד מימין, הגבוה מבין השניים, צוחק באופן שגורם לגוף שלי להילחם בצמרמורות שבכלל לא קשורות לקור. "זאוס רוצה להחליף איתך מילה."
זאוס.

האם חשבתי שהמצב הזה לא יכול להיות גרוע יותר? כמה טיפשי מצידי. אלה לא חיות טרף רגילות. הם נשלחו בעקבותיי כמו כלבי ציד שנשלחים להחזיר ארנבת שברחה. לא באמת חשבתי שהוא יעמוד מהצד ויאפשר לי לברוח, נכון? מתברר שכן, כי הלם מקפיא את מה שנשאר מהיכולת שלי לחשוב. אם אפסיק לברוח, הם יאספו אותי ויחזירו אותי לארוס שלי. הוא יכלא אותי בכלוב. אין לי צל של ספק שלא תהיה לי עוד הזדמנות לברוח.

אני לא חושבת. אני לא מתכננת.

אני פורצת בריצה ונמלטת על נפשי.

הם מקללים מאחוריי ואני שומעת את צעדיהם הכבדים דולקים בעקבותיי. הם קרובים מדי. הנהר מתעקל כאן ואני רצה לאורך הגדה. אני בכלל לא יודעת לאן. רחוק מפה. אני חייבת לחמוק מהם. לא אכפת לי איך זה נראה. אני מוכנה לזרוק את עצמי למי הנהר הקפואים כדי לברוח מזאוס. הכול עדיף על המפלצת ששולטת בעיר העילית. גשר סייפרס מתנשא לגובה מולי, גשר אבן עתיק עם עמודים שרוחבם עולה על שלי וגובהם כפול משלי. הם יוצרים קשת שגורמת לי להרגיש כאילו מי שעובר דרכה משאיר את העולם הזה מאחור.

"תעצרי!"

אני מתעלמת מהצעקה ומזנקת דרך הקשת. זה כואב. פאק, הכול כואב. העור שלי דוקר כאילו מחסום בלתי נראה כלשהו שפשף אותו ואני מרגישה כאילו כפות הרגליים שלי רצות על שברי זכוכית. לא אכפת לי. אני לא יכולה לעצור עכשיו, לא כשהם כל כך קרובים. אני בקושי רואה משהו בערפל שמופיע מסביבי, שעולה מהנהר בגלים. אני כבר באמצע הגשר כשאני רואה איש עומד על הגדה הנגדית. הוא עטוף במעיל שחור, ידיו בכיסיו וערפל מסתחרר סביב רגליו כמו כלב

למרגלות אדונו. המחשבה הגחמנית רק מאשרת את ההנחה שמהו
בי לא בסדר. אני בכלל לא קרובה ללהיות בסדר.
"הצילו!" אני לא יודעת מי הזר הזה, אבל הוא בטוח עדיף על מי
שרודף אחריי. "בבקשה, תעזור לי!"
הוא לא זז.

צעדיי כושלים כשהגוף שלי סוף-סוף מתחיל להיכבות בתגובה
לקור ולפחד ולכאב המשונה שמשסע אותי כשאני חוצה את הגשר.
אני מועדת, כמעט נופלת על ברכיי ומביטה בעיניו של הזר. מתחננת.
הוא מוריד אליי את מבטו במשך מה שנראה לי כמו נצח, דומם
כמו פסל עטוף בשחור. ואז דומה שהוא מקבל החלטה: הוא מרים
זרוע, מושיט לי את כף ידו, ומסמן לי לעבור את מה שנשאר מנהר
הסטיקס. אני סוף-סוף קרובה מספיק לראות את שיערו ואת זקנו
הכהים, לדמיין את מבטו הכהה והעז כשהמתח המוזר שמזמזם באוויר
שוכך סביבי, ומאפשר לי לעשות את הצעדים האחרונים אל הצד השני
בלי כאב. "בואי", הוא אומר בפשטות.

במקום כלשהו במעמקי הפאניקה שלי, המוח שלי צועק שאני
עושה טעות נוראה. לא אכפת לי. אני מגייסת את שארית כוחותיי
ורצה אליו.

אני לא יודעת מי הזר הזה, אבל כל אחד עדיף על זאוס.
לא משנה מה יהיה המחיר.

3 האדם

היא לא שייכת לצד שלי של נהר הסטיקס. זאת כבר סיבה טובה דיה להסתובב וללכת, אבל אני לא יכול שלא לשים לב לצליעה שלה כשהיא רצה. לעובדה שהיא יחפה ואפילו לא לובשת פאקינג מעיל באמצע ינואר. לתחינה בעיניה.

וכמובן, לשני הגברים שרודפים אחריה, שמנסים לתפוס אותה לפני שהיא תגיע לצד הזה. הם לא רוצים שהיא תחצה את הגשר, וזה כל מה שאני צריך לדעת – הם נאמנים לאחד מהשלושה-עשר. אזרחי אולימפוס רגילים נמנעים מלחצות את הנהר, ומעדיפים להישאר בצד שלהם של נהר הסטיקס בלי להבין מה גורם להם להסתובב לאחור כשהם מגיעים לאחד משלושת הגשרים, אבל שני אלה מתנהגים כאילו הם יודעים שברגע שכף רגלה תדרוך בגדה הזאת, היא תהיה מחוץ להישג ידם.

אני מסמן לה בידי. "מהר יותר."

היא מביטה לאחור והבהלה שמזדעקת משפת גופה חזקה כמו כל צעקה שעלולה לבקוע מפיה. היא מפחדת מהם יותר משהיא מפחדת ממני – עובדה שעשויה הייתה להיות תגלית של ממש לו הייתי עוצר לרגע וחושב עליה. היא כמעט מגיעה אליי, נשארו לה כמה מטרים בלבד.

ואז אני מבין שאני מזהה אותה. כבר ראיתי את עיניה הגדולות, החומות-ירוקות, ואת פניה היפות מרוחות בכל אתרי הרכילות, שאוהבים לעקוב אחרי השלושה-עשר ומעגלי החברים והמשפחות שלהם. זאת בתה השנייה של דמטר, פרספונה.

מה היא עושה פה?

"בבקשה", היא שוב נשנקת.

אין לה לאן לברוח. הם בצידו האחד של הנהר. אני בצד השני. היא ודאי ממש נואשת אם היא חוצה אותו, אם היא דוחפת את עצמה מבעד למחסומים הבלתי נראים ומניחה את ביטחונה האישי בידיים של מישהו כמוני. "רוצי", אני אומר שוב. האמנה מונעת בעדי מלכוּא אליה, אבל ברגע שהיא תגיע אליי –

מאחוריה, הגברים מגבירים את הקצב, רצים בכל הכוח כדי להגיע אליה לפני שהיא תגיע אליי. היא האטה. היא מדרה יותר מאשר רצה, משמע שהיא נפצעה באופן כלשהו. ואולי היא פשוט תשושה. אבל היא בכל זאת ממשיכה למעורר לעברי בנחישות.

אני מורד את המרחק כשהיא גומעת אותו. שישה מטרים. ארבעה וחצי. שלושה. מטר וחצי.

הגברים קרובים. כל כך פאקינג קרובים. אבל חוקים הם חוקים, ואפילו אני לא יכול לעבור עליהם. היא חייבת להגיע לגדה בכוחות עצמה. באותו רגע אני מסתכל מעבר לכתף שלה, עליהם, והכרה מכווערת גואה בי. אני מכיר את הגברים האלה, התיקיות שיש לי עליהם משתרעות על פני שנים. אלה שניים מאוכפי החוק שעובדים בשביל זאוס מאחורי הקלעים, שמטפלים במשימות שהוא מעדיף שהציבור שמעריך אותו לא ידע שהוא מעורב בהן.

העובדה שהם פה, שהם רודפים אחריה, משמעה שמהו גרול קורה. זאוס אוהב לשחק בטרף שלו, אבל קשה לי להאמין שהוא ינסה לשחק במשחק הזה עם אחת מבנותיה של דמטר. זה לא משנה. היא כמעט יוצאת מהטריטוריה שלו... ונכנסת לשלי.

ואז, באורח נס, היא מגיעה.

אני תופס במותניה של פרספונה בשנייה שהיא מגיעה לצד הזה של הגשר, מסובב אותה ומצמיד אותה בגבה אל החזה שלי. היא עוד יותר קטנה כשהיא בזרועותיי, עוד יותר שברירית, וכעס גואה בי באיטיות כשאני מרגיש אותה רועדת. הבני זונות האלה רודפים אחריה כבר זמן מה, מזרים עליה אימה תחת הפקודות שלו. זה ודאי

עונש כלשהו. זאוס תמיד אוהב להבריא אנשים אל נהר הסטיקס, לתת לפחד שלהם להתעצם עם כל בניין שהם חולפים על פניו עד שהם נלכדים על גדות הנהר. פרספונה היא אחת מהיחידים שממש ניסו לחצות אחד מהגשרים. העובדה שהיא בכלל ניסתה לחצות אותו בלי הזמנה, לא כל שכן הצליחה, היא עדות לכוח הפנימי שלה. אני מכבד את זה.

אבל לכולנו יש תפקיד לשחק הערב, ואף על פי שאין לי כוונה לפגוע בה, היא בכל זאת קלף מיקוח שנפל היישר לידיי. הזדמנות שאני לא מוכן לוותר עליה. "אל תזוזי," אני לוחש.

היא קופאת מבעד לשאיפותיה ונשיפותיה הכבדות. "מי –
"לא עכשיו." אני עושה כל שביכולתי להתעלם מגופה הרועד ומניח אחת מידיי על הגרון שלה, ומחכה שהשניים יגיעו אליי. אני לא פוגע בה, אבל אני מפעיל עליה לחץ קל כדי שהיא לא תזוז – כדי שזה ייראה משכנע. היא מתאבנת לעומתי. אני לא בטוח אם מתוך אמון אינסטינקטיבי או פחד או תשישות, אבל זה לא חשוב. הגברים מועדים ועוצרים, לא מוכנים ולא יכולים לחצות את המרחק שנותר בינינו. אני עומד על גדות העיר התחתית. אני לא עברתי על שום חוק, והם יודעים את זה. הימני נועץ בי מבט כועס. "זאת האישה של זאוס שאתה מחזיק שם."

פרספונה נקפצת בזרועותיי, אבל אני מתעלם ממנה. אני שואב כוח מהזעם שלי ומחדיר אותו לקולי בנימה מקפיהא. "אז הוא לא היה צריך לתת לחיית המחמד שלו לשוטט כל כך רחוק ולהגיע לאזורים מסוכנים."

"אתה עושה טעות. טעות גדולה."

לא. זאת לא טעות. זאת ההזדמנות שחיכיתי לה במשך שלושים פאקינג שנה. הזדמנות להכות בלב ליבו של זאוס והאימפריה הנוצצת שלו. לקחת מישהו שחשוב לו כפי שהוא לקח את שני האנשים הכי חשובים בחיי כשהייתי ילד. "היא בטריטוריה שלי עכשיו. אתם מוזמנים לנסות לגנוב אותה חזרה, אבל אם תפרו את האמנה אתם תהיו אחראים להשלכות."

הם חכמים מספיק להבין את המשמעות. לא משנה כמה זאוס רוצה שיחזירו לו את האישה הזאת, אפילו הוא לא יכול להפך את האמנה בלי ששאר חברי השלושה-עשר ישפכו עליו את זעמם. הם מסתכלים זה על זה. "הוא יהרוג אותך."

"הוא מוזמן לנסות." אני לא מסיר מהם את המבט. "היא שלי עכשיו. תדאגו לספר לזאוס כמה אני מתכוון ליהנות מהמתנה הלא צפויה הזאת." ואז אני זו, משליך את פרספונה על כתפי וצועד לאורך הרחוב, עמוק יותר לתוך הטריטוריה שלי. אני לא יודע מה השאיר אותה קפואה עד כה, אבל הקיפאון מתפוגג והיא נאבקת בי, ומכה בגב שלי באגרופיה.

"תוריד אותי."

"לא."

"תן לי ללכת."

אני מתעלם ממנה וצועד במהירות מעבר לפינה. ברגע שכבר לא רואים אותנו מהגשר, אני מניח אותה על הרגליים. היא מנסה להכות אותי באגרוף, ניסיון שהיה מבדר אותי תחת נסיבות שונות. היא לוחמנית יותר משציפיתי מאחת מבנותיה המיוחסות של דמטר. תכננתי לתת לה ללכת בעצמה, אבל זאת טעות להישאר בחוץ בלילה אחרי העימות הזה. היא לא לבושה בהתאם, ותמיד יש סיכוי שלזאוס יש מרגלים בטריטוריה שלי שידווחו לו על המפגש הזה.

ככלות הכול, לי יש מרגלים בטריטוריה שלו.

אני פושט את המעיל ודוחף אותה לתוכו, רוכס אותו לפני שהיא מספיקה להילחם בי וכולא את זרועותיה לצדי גופה. היא מקללת, אבל אני כבר נכנס לפעולה ומרים אותה שוב על הכתף. "תהיי בשקט." "היית מת."

הסבלנות שלי, שכבר נשחקה עד דק, כמעט נגמרת. "את חצי קפואה וצולעת. תשתי ותפסיקי לזוז עד שניכנס."

היא לא מפסיקה למלמל בלחש, אבל היא כן מפסיקה להיאבק. זה מספיק. כרגע העדיפות הראשונה שלי היא להתרחק מהנהר. אני לא מאמין שאנשיו של זאוס יהיו טיפשים דיים להשלים את החצייה,

אבל הלא צפוי כבר קרה הלילה. אני מספיק נכון לדעת שלא כדאי לי לקחת שום דבר כמובן מאליו.

הבניינים ליד הנהר מוזנחים וריקים בכוונה. הכול כדי לשמר את הנרטיב שהעיר העילית אוהבת לספר לעצמה על הצד שלי של הנהר. כל עוד המניאקים הזוהרים ההם חושבים שאין פה שום דבר בעל ערך, הם מניחים לי ולתושבים שלי לנפשנו. האמנה נשארת בתוקף כל עוד השלושה-עשר תמימי דעים. אם הם אי פעם יחליטו להתאחד ולכבוש את העיר התחתית, תהיה לי בעיה מהסוג הגרוע ביותר. עדיף להימנע מזה מלכתחילה.

עד הלילה זאת הייתה תוכנית מצוינת. אבל עכשיו בעטתי בקן הצרעות ואני כבר לא יכול לחזור בי. האישה על כתפי תהיה הכלי שבאמצעותו אצליח, סוף כל סוף, להביא למפלתו של זאוס – או שהיא תוביל למפלתי.

מחשבות שמחות.

אני בקושי מגיע לקצה הרחוב כששני צללים נפרדים מהמבנים משני צידי הרחוב, ומתחילים לצעוד כמה מטרים מאחוריי. מינסה וכארוך. מזמן התרגלתי לעובדה שאני אף פעם לא באמת לכדי כשאני יוצא לשיטוטים הליליים שלי. אפילו כשהייתי ילד אף אחד מעולם לא ניסה לעצור אותי. הם רק וידאו שלא אסתבך בצרות שלא יכולתי להיחלץ מהן. כשסוף-סוף השתלטתי על העיר התחתית והאפוטרופוס שלי העביר את השליטה לידיי, הוא נתן לי סמכות על הכול חוץ מזה.

אדם רך לב היה מניח שהאנשים שלי עושים את זה מתוך דאגה. אולי זה חלק מהסיבה. אבל השורה התחתונה היא שאם אמות עכשיו בלי יורש, המאזן העדין באולימפוס יתמוטט ויתפורר. השוטים בעיר העילית בכלל לא מבינים עד כמה התפקיד שלי חיוני לקיום המערכת שלהם. עלום שם, בלתי ידוע... אבל ככה אני מעדיף את זה.

שום דבר טוב לא קורה כששאר חברי השלושה-עשר מפנים את עיניהם הזהובות לכאן.

אני חותך דרך סמטה ואז עוד אחת. יש חלקים בעיר התחתית

שנראים כמו שאר אולימפוס, אבל זה לא אחד מהם. הסמטאות מצחינות להחריד ונעליי רומסות שברי זכוכית עם כל צעד שאני עושה. מי שיסתכל על פני השטח בלבד יפספס את המצלמות שהוסתרו בקפידה והוצבו כדי לכסות את המקום מכל זווית אפשרית.

אף אחד לא מתקרב אל הבית שלי בלי שאנשיי ידעו את זה. אפילו לא אני, אף על פי שכבר למדתי כמה תכסיסים, לאותן הפעמים שאני באמת זקוק לזמן לעצמי. אני פונה שמאלה וניגש אל דלת סתמית שנחבאת לה בקיר לבנים סתמי גם כן. מבט חטוף במצלמה הקטנטנה שמכוונת אליי מראש הדלת, והמנעול מייד נפתח. אני סוגר אותה מאחוריי בשקט. מינטה וכארון יסרקו את האזור ויחזרו לאחור כדי לוודא שלזוג הכמעט-פולשים לא נכנסו לראש רעיונות מטומטמים כלשהם.

"אנחנו בפנים עכשיו. תוריד אותי." קולה של פרספונה צונן כמו קולה של נסיכה בחצר מלכות.

אני מתחיל לצעוד לאורך המסדרון הצר. "לא." הוא חשוך, מקור האור היחיד מגיע מרצועות האור העמום לאורך הרצפה. כשאני מגיע לתחתית המדרגות האוויר נהיה כה קר עד שהנשימה שלי נעצרת. עכשיו אנחנו לגמרי מתחת לאדמה, ולא טרחנו להתקין מערכות בקרת אקלים במנהרות. הן פה בשביל לנוע בקלות מנקודה לנקודה, או בתור נתיב בריחה של הרגע האחרון. לא בשביל נוחות. היא רועדת על הכתף שלי ואני שמח שעצרתי וכיסיתי אותה במעיל. אני לא אוכל לראות את הפציעות שלה עד שנחזור לבית וככל שזה יקרה מהר יותר, כך עדיף.

"תוריד. אותי."

"לא," אני אומר שוב. אין לי כוונה לבזבז אנרגיה ולהסביר לה שהיא פועלת על אדרנלין טהור כרגע, שהיא לא מרגישה את הכאב. אבל היא תרגיש אותו ברגע שהשפעת האנדורפינים תחלוף. כפות הרגליים שלה גמורות. אני לא חושב שיש לה היפותרמיה, אבל אין לי מושג כמה זמן היא הייתה חשופה לאוויר הלילה החורפי בתוך הדבר המגוחך הזה שאמור לשמש לה כשמלה.

"אתה בדרך כלל חוטף אנשים?"

אני מגביר את הקצב. הזעם הקוצני נעלם מקולה והתחלף בשלווה מטרידה. יכול להיות שהיא נכנסת להלם וזה יהיה ממש לא נוח מבחינתי. יש לי רופא זמין, אבל עדיף שכמה שפחות אנשים ידעו שפרספונה דמיטריו נמצאת ברשותי. לפחות עד שאחשוב על דרך להשתמש במתנה הלא צפויה הזאת.

"שמעת אותי?" היא זזה קצת. "שאלתי אם אתה בדרך כלל חוטף

אנשים?"

"תהיי בשקט. כמעט הגענו."

"זאת לא בדיוק תשובה." אני זוכה לכמה שניות של דממה מבורכת לפני שהיא ממשיכה לדבר. "מצד שני, אף פעם לא חטפו אותי, אז אני מניחה שזה מטופש מצידי לצפות לתשובה לגבי הניסיון הקודם שלך בחטיפה."

היא נשמעת ממש עליזה. אין לי ספק שהיא בהלם. זאת תהיה טעות להמשיך בשיחה, אבל אני בכל זאת מוצא את עצמי אומר, "את רצת אליי. זאת ממש לא חטיפה."

"באמת? בסך הכול רצתי כדי לברוח מהגברים שרדפו אחריי.

העובדה שהיית שם לא רלוונטית."

היא יכולה להגיד את זה כמה שהיא רוצה, אבל ראיתי איך המבט שלה התמקד בי. היא רצתה את העזרה שלי. נזקקה לה. ואני לא יכולתי לסרב. "ממש זרקת את עצמך אל הידיים שלי."

"רדפו אחריי. אתה נראית כמו הרע במיעוטו." שתיקה קצרצרה.

"אני מתחילה לתהות אם עשיתי טעות נוראה."

אני עושה את דרכי במבוך המנהרות אל גרם מדרגות נוסף. המדרגות האלה כמעט זהות למדרגות שירדתי בהן לפני רגע, עד לנורות העמומות על כל מדרגה. אני עולה בהן שתיים בכל פעם, מתעלם מהנשיפה החדה שלה כשהכתף שלי ננעצת לה בבטן. הדלת שוב נפתחת בנקישה ברגע שאני נוגע בה, מי שנמצא במשמרת בחדר האבטחה פותח לי את המנעולים. אני מאט כדי לוודא שהדלת סגורה היטב מאחוריי.

פרספונה מתפתלת קלות על הכתף שלי. "מרתף יינות. לא נראה לי שציפיתי לזה."

"יש משהו בלילה הזה שכן ציפית לו?" אני מקלל את עצמי על ששאלתי את זה, אבל קור הרוח שלה כה משונה עד שאני באמת סקרן לדעת. מה גם שאם היא באמת על סף היפותרמיה, הצעד הכי חכם הוא להמשיך לדובב אותה.

בתגובה, העליצות המוזרה בקולה דועכת ללחישה. "לא. לא ציפיתי לשום דבר ממה שקרה הלילה."

רגשות אשמה דוקרים אותי, אבל אני מתעלם מהם בקלות שרכשתי מניסיון של שנים. גרם מדרגות אחרון מוציא אותנו ממרתף היינות ואני עוצר במסדרון האחורי של הבית שלי. אחרי דיון פנימי מהיר, אני הולך אל המטבח. הסתרתי ערכות עזרה ראשונה בכמה חדרים בבניין, אבל שתי הערכות הכי גדולות נמצאות במטבח ובחדר השינה שלי. המטבח קרוב יותר.

אני פותח את הדלת בדחיפה ומייד עוצר במקום. "מה שניכם עושים פה?"

הרמס קופאת, שניים מבקבוקי היין הכי טובים שלי בידיה הקטנות. היא שולחת לי חיוך כובש שרחוק מלהיות פיכח. "הייתה מסיבה מרדימה במגדל דודונה. חתכנו מוקדם."

הראש של דיוניסוס תחוב במקרר שלי, אז ברור לי שהוא כבר שיכור או מסטול – או שילוב של השניים. "יש לך את החטיפים הכי טובים," הוא אומר בלי לעצור את הפשיטה שלו על האוכל שלי.

"זה לא זמן טוב."

הרמס ממצמצת מאחורי המשקפיים הגדולים שלה, בעלי המסגרת הצהובה. "אה, האדס."

האישה על כתפי מזדעזעת כאילו היא נגעה בחוט חשמל חשוף. "האדס?"

הרמס שוב ממצמצת ודוחפת לאחור את ענן התלתלים השחורים שלה באחת מזרועותיה. "יכול להיות שאני ממש, ממש שיכורה, או

שזאת באמת פרספונה דמיטריו על הכתף שלך כאילו אתה שורד במשחק תפקידים סקסי?"

"לא יכול להיות." דיוניסוס סוף־סוף יוצא עם הפאי שמנהלת משק הבית שלי השאירה במקרר מוקדם יותר היום. הוא אוכל אותו ישירות מהקופסה. לפחות הפעם הוא משתמש במזלג. יש לו פירורים בזקן ורק צד אחד של השפם שלו מקורזל שעה שהשני רק קצת גלי, כאילו הוא שפשף את הפנים לא מזמן. הוא מזדעף אליי. "אוקיי, אולי זה כן יכול להיות. או שבג'וינט שעישנתי עם הלנה בחצר לפני שהלכתי היה משהו חוץ מגראס."

גם אם הם לא היו אומרים לי שהם חזרו ישירות ממסיבה, הבגדים שלהם אומרים הכול. הרמס לבושה בשמלה קצרה שיכולה לתפקד גם ככדור דיסקו ומשקפת את הנצנצים הקטנים שעל עורה החום־כהה. דיוניסוס כנראה התחיל את הערב בחליפה, אבל עכשיו הוא לבוש רק בחולצת צווארון־זי לבנה ואין לי ספק שגוש הבדים שמכווץ על האי במטבח שלי מורכב מהז'קט והחולצה שלו.

על כתפי, פרספונה מאובנת לגמרי. אני בכלל לא בטוח אם היא נושמת. אני מתפתה להסתובב וללכת, אבל ניסיון העבר לימד אותי ששני אלה רק יבואו בעקבותיי וימטירו עליי שאלות עד שאיכנע לתסכול ואתפרץ עליהם.

עדיף להוריד את הפלסטר במכה אחת.

אני מניח את פרספונה על הדלפק ומשאיר את היד על הכתף שלה כדי שהיא לא תיפול. היא ממצמצת אליי בעיניה הגדולות החומות־ירוקות, וצמרמורות קטנות מרעידות את כל גופה. "היא קראה לך האדס."

"זה השם שלי." אני משתק לשנייה. "פרספונה."

הרמס צוחקת ומניחה את בקבוקי היין על הדלפק בנקישה. היא מצביעה על עצמה. "הרמס." היא מצביעה עליו. "דיוניסוס." עוד צחוק. "אבל כבר ידעת את זה." היא נשענת על הכתף שלי וספק לוחשת ספק צועקת, "היא מתחנת עם זאוס."

אני מסתובב באיטיות ומסתכל על הרמס. "מה?" ידעתי שהיא

חשובה לזאוס מספיק כדי לשלוח את האנשים שלו בעקבותיה, אבל נישואים? זאת אומרת שהיד שלי נחה על כתפיה של ההרה הבאה.

"כן, כן." הרמס שולפת את פקק השעם מאחד הבקבוקים ולוגמת עמוקות ישירות מהפייה. "הם הכריזו על זה הערב. הרגע גנבת את ארוסתו של האיש הכי חזק באולימפוס. טוב שהם עדיין לא נשואים, אחרת היית חוטף אחת מהשלושה-עשר." היא מצחקקת. "זה צעד ממש שטני, האדס. לא חשבתי שיש לך את זה."

"אני ידעתי שיש לו את זה." דיוניסוס מנסה לאכול עוד ביס מהפאי, אבל קצת מתקשה למצוא את הפה שלו והמזלג מסתבך לו בזקן במקום. הוא ממצמץ אל הכלי כאילו זאת אשמתו. "אחרי הכול, הוא השד של אולימפוס. לא מקבלים מוניטין כזה בלי להיות קצת שטניים."

"מספיק כבר." אני שולף את הנייד מהכיס. אני צריך לטפל בפרספונה, אבל אני לא יכול לעשות את זה בזמן שאני עונה לאיך-ספור השאלות שלהם.

"האדס!" הרמס מייללת. "אל תזרוק אותנו מהבית. הרגע הגענו." "לא הזמנתי אתכם." לא שזה אי פעם עצר אותם מלחצות את הנהר מתי שמתחשק להם. זאת אשמתה של הרמס, לפחות באופן חלקי – היא יכולה ללכת לאן שהיא רוצה מתי שמתחשק לה מכורח המעמד שלה. מבחינה טכנית, לדיוניסוס יש הזמנה פתוחה, אבל היא נועדה רק למטרות עסקים.

"אתה אף פעם לא מזמין אותנו." היא משרבכת שפתיים משוחות באודם אדום שהיא איכשהו הצליחה לא למרוח. "בסוף עוד נחשוב שאתה לא אוהב אותנו."

אני נועץ בה את המבט הראוי להערה שלה ומתקשר לכארון. הוא כבר אמור היה לחזור. וכמו שחשבתי, הוא עונה מהר. "כן?"

"הרמס ודיוניסוס פה. תשלח מישהו ללוות אותם לחדרים שלהם." אני יכול לזרוק אותם למכונית ולשלוח אותם הביתה, אבל במקרה של שני אלה אין לי ערובה לכך שלא ייכנס להם ג'וק לראש והם

יחזרו מייד – או יקבלו החלטות עוד יותר מפוקפקות. בפעם האחרונה ששלחתי אותם הביתה במצב הזה, הם נפטרו מהנהג שלי וניסו לצאת לשחייה בנהר הסטיקס כשהם שיכורים. לפחות כל עוד הם מתחת לגג שלי אני יכול לשים עליהם עין עד שהם יתפכחו.

אני מודע לעובדה שפרספונה נועצת בי מבט כאילו צימחתי קרניים, אבל קודם כול עליי לדאוג לזוג האידיויטים. שניים מאנשיי מגיעים ומלווים אותם החוצה, אבל רק אחרי דיון מתוח שבסופו הם לוקחים איתם את הפאי והיין.

אני נאנח ברגע שהדלת נסגרת מאחוריהם. "כל אחד מבקוקי היין האלה שווה אלפיים דולר. היא כל כך שיכורה, היא אפילו לא תשים לב להבדל."

פרספונה משמיעה קול שיהוק משונה, וזאת האזהרה היחידה שאני מקבל לפני שהיא מעיפה מעליה את המעיל שלי – שהיא פתחה בזמן שדעתי הייתה מוסחת – ומנסה לברוח. אני כל כך מופתע עד שאני רק עומד במקום ומסתכל עליה מנסה לדדות אל הדלת. והיא ממש מדדה. הכתם האדום שנמרח על הרצפה בעקבותיה מוציא אותי מההלם.

"מה לעזאזל נראה לך שאת עושה?"

"אתה לא יכול להשאיר אותי פה!"

אני אווזח במותניה, נושא אותה חזרה אל האי במטבח ומניח אותה עליו. "את מתנהגת כמו טיפשה."

עיניה הגדולות ננעצות בי. "חטפת אותי. הניסיון שלי לברוח היה צעד חכם."

אני אווזח בקרסול שלה ומרים את כף הרגל כדי להסתכל עליה. רק כשפרספונה ממהרת להחזיק את השמלה שלה במקום, אני מבין שכנראה הייתי צריך לעשות את זה אחרת. נו, טוב. אני נוגע בעדינות בחלק התחתון של כף הרגל ומראה לה את האצבע שלי. "את מדממת." יש לה כמה חתכים גדולים, אבל אני לא יודע אם הם עמוקים מספיק בשביל תפרים.

"אז תן לי ללכת לבית החולים ויטפלו בי שם."

היא ללא ספק עקשנית. אני מהדק את האחיזה על הקרסול שלה.

היא עדיין רועדת. לעזאזל, אין לי זמן לוויכוח הזה. "נגיד שאני אעשה את זה."

"אז תעשה את זה."

"את באמת חושבת שתצליחי להיכנס לבית חולים בלי שהצוות יתקשר לאימא שלך?" אני מביט לה בעיניים. "בלי שהם יתקשרו ל... ארוס שלך?"

היא נרתעת. "אני אחשוב על משהו."

"כמו שאמרתי – את מתנהגת כמו טיפשה." אני מנענע בראשי. "ועכשיו אל תזוזי בזמן שאני בודק אם נתקעו לך ברגל שברי זכוכיות."

פרספונה

הוא אמיתי.

אני יודעת שאני אמורה לצרוח או להילחם או לנסות להגיע לטלפון הכי קרוב, אבל אני עוד מנסה לעכל את העובדה שהאדם אמיתי. אני לעולם לא אתן לאחיות שלי לשכוח את זה. ידעתי שצדקתי.

חוץ מזה, עכשיו כשהפאניקה שלי דועכת אני לא באמת יכולה להאשים אותו במשהו. הוא אומנם איים עליי קצת מול האנשים של זאוס, אבל החלופה הייתה שהם יגררו אותי חזרה למגדל דודונה. וכן, יכול להיות שעל הבטן שלי יישאר סימן קבוע מהכתף שלו, אבל לפי האופן שבו הוא ממשיך לנהום עליי, כפות הרגליים שלי באמת פצועות.

מה גם שהיחס העדין שהוא מעניק לפצעים שלי לא בדיוק תומך בשמועות שהאדם הוא מפלצת. מפלצת הייתה זונחת אותי לגורלי.

הוא... משהו אחר.

מבנה הגוף שלו רזה, שרירי וחזק ופרקי אצבעותיו מצולקים. זקנו המלא ושיערו הכהה שמגיע לו עד לכתפיים רק תורמים לנוכחות המאיימת שלו. עיניו הכהות קרות, אבל לא נעדרות אדיבות. הוא נראה מרוגז ממני בדיוק כפי שהוא התרגז על הרמס ודיוניסוס.

הוא מוציא רסיס זכוכית קטנטן ושומט אותו בקערה שהוא הביא. הוא נועץ מבט בזכוכית כאילו היא העליבה את אימא שלו ובעטה לו בכלב. "אל תזוזי."

"אני לא זזה." כלומר, אני מנסה לא לזוז. כואב לי ואני לא מצליחה

להפסיק לרעוד, אפילו עם המעיל שלו מסביב לכתפיי. ככל שאני יושבת פה יותר זמן, כך כואב לי יותר, כאילו הגוף שלי סוף־סוף מדביק את קצב המוח וקולט בדיוק במה הסתכננו. אני לא מאמינה שעזבתי, אני לא מאמינה שהלכתי כל כך הרבה זמן בחושך ובקור עד שמצאתי את עצמי כאן.

אני בשום פנים ואופן לא יכולה לחשוב על זה כרגע. בפעם הראשונה בחיי אין לי תוכנית או רשימה מסודרת שתעביר אותי מנקודה אחת לשנייה. אני נופלת בלי מצנח. אימא שלי עלולה להרוג אותי כשהיא תמצא אותי. זאוס... רעד עובר בי. אימא שלי תאיים לזרוק אותי מהחלון הקרוב או תשתה את עצמה למוות, אבל זאוס באמת יכול לפגוע בי. מי יעצור אותי? למי יש את הכוח לעצור אותי? לאף אחד. אילו היה מישהו שמסוגל לעצור את המפלצת הזאת, ההרה האחרונה הייתה עוד בחיים.

האדס עוצר, הוא מחזיק בפינצטה ומביט בי בתמיהה. "את רועדת."
"לא, אני לא."

"לכל הרוחות, פרספונה. את רועדת כמו עלה ברוח. את לא יכולה להגיד שזה לא קורה ולצפות ממני להאמין לך כשאני יכול לראות את האמת." המבט הכועס שלו מאוד מרשים, אבל אני רדומה מכדי להרגיש משהו כרגע. אני פשוט ממשיכה לשבת ומסתכלת עליו ניגש אל דלת בפינת החדר וחוזר עם שתי שמיכות עבות. הוא מניח אחת מהן על הדלפק לידו. "אני עומד להרים אותך."

"לא." אין לי אפילו מושג למה אני מתווכחת. קר לי. שמיכות יעזרו. אבל אני לא מצליחה לעצור את עצמי.

הוא מביט בי ארוכות. "לא נראה לי שיש לך היפותרמיה, אבל אם לא תתחממי בקרוב עלולה להיות לך. יהיה חבל מאוד אם אני אצטרך להשתמש בחום הגוף שלי כדי להחזיר אותך לטווח טמפרטורות בטוח."

נדרשות לי שניות ארוכות להבין את המשמעות של דבריו. הוא לא באמת מתכוון שהוא יפשיט את שנינו וייצמד אליי עד שאני אתחמם. אני נועצת בו מבט. "אתה לא תעז."

"אני פאקינג כן." הוא מסתכל עליי ברוגז. "אין כך תועלת אם תמותי."

אני מתעלמת מהדחף השערורייתי לקרוא עליו תיגר כדי לראות אם הוא באמת יעשה את זה, ובמקום זאת מרימה יד. "אני יכולה לזוז בעצמי." אני מודעת עד כאב לתשומת ליבו כשאני מרימה את עצמי ומתיישבת על השמיכה במקום על דלפק הגרניט הקר. הוא לא מבזבז זמן וכורך סביבי את השמיכה השנייה, מכסה כל סנטימטר של עור חשוף מעל לקרסוליים. רק אז הוא ממשיך להוציא רסיסי זכוכית מכפות רגליי.

לעזאזל, השמיכות באמת נעימות. חמימות מתחילה לחלחל לתוכי כמעט בן רגע ונלחמת בצינה שהתמקמה לי בעצמות. הרעידות שלי מתגברות, אבל אני מספיק מודעת לעצמי בשביל להבין שזה סימן טוב.

ביאושי להיאחז בהסחת דעת כלשהי, אני מתרכזת בגבר שליך כפות רגליי. "ההאדס האחרון מת. אתה אמור להיות מיתוס, אבל הרמס ודיוניסוס מכירים אותך." הם היו במסיבה שנמלטתי ממנה – ב... מסיבת האירוסים שלי – אבל אני לא ממש מכירה אותם יותר משאני מכירה את שאר חברי השלושה-עשר. משמע שאני לא מכירה אותם בכלל.

"זאת הייתה אמורה להיות שאלה?" הוא מוציא עוד שבב זכוכית וזורק אותו לקערה בנקישה.

"למה אתה אמור להיות מיתוס? זה לא הגיוני. אתה אחד מהשלושה-עשר. אתה אמור להיות..."

"אני באמת מיתוס. את חולמת," הוא אומר ביושב כשהוא מתעסק לי עם הרגל. "את מרגישה כאבים חדים כלשהם?"
אני ממצמצת. "לא. רק כאב עמום."

הוא מהנהן, כאילו זה בדיוק מה שהוא ציפה לשמוע. אני צופה בו בחוסר תחושה כשהוא פורש סדרה של תחבושות, ולאחר מכן רוחץ וחובש את כפות הרגליים שלי. אני לא... אולי הוא צודק ואני באמת חולמת, כי אין בזה טיפה של היגיון. "אתה חבר של הרמס ודיוניסוס."

"אני לא חבר של אף אחד. הם מופיעים פה לפעמים כמו חתולי רחוב שאני לא מצליח להיפטר מהם." לא משנה מה הוא אומר, נימת קולו מכילה נימה של חיבה.

"אתה חבר של שניים מהשלושה-עשר." כי הוא היה אחד מהשלושה-עשר. בדיוק כמו אימא שלי. בדיוק כמו זאוס. בשם האלים, פסיכה צודקת והאדס גרוע בדיוק כמו כל השאר.

אירוועי הלילה מכים בי בבת אחת. הבזקים של סצנות בזו אחר זו. חדר הפסלים. ההתנהגות החשודה של אימא שלי. ידו של זאוס לוכדת את שלי כשהוא מכריז על האירוסים שלנו. הריצה אחוזת האימה לאורך הנהר. "הם דחקו אותי לפינה," אני לוחשת.

האדס מרים את הראש בתגובה וגבותיו העבות מתכווצות. "הרמס ודיוניסוס?"

"אימא שלי וזאוס." אני לא יודעת למה אני מספרת לו את זה, אבל אני לא מצליחה לעצור את עצמי. אני מהדקת את השמיכה מסביב לכתפיי ורועדת. "לא ידעתי שהמסיבה הערב נערכה כדי שהם יכריזו על האירוסים שלנו. לא הסכמתי לאירוסים שלנו."

אני כה תשושה עד שאני כמעט יכולה להעמיד פנים שאני רואה אהדה מבזיקה בעיניו, לפני שהבעת פניו מתעוותת בעצבנות. "תסתכלי עלייך. מובן שזאוס רוצה להוסיף אותך לרשימת ההרות הארוכה שלו."

מובן שזאת דעתו. כשהשלושה-עשר רואים משהו שהם רוצים, הם לוקחים אותו. "אז זאת אשמתי שהם קיבלו את ההחלטה הזאת בלי לדבר איתי בגלל איך שאני נראית?!" ראשים יכולים להתפוצץ מעצמם? יש לי הרגשה שאם נמשיך את השיחה הזאת, אני אגלה את התשובה.

"ככה זה באולימפוס. כשמשחקים משחקי כוח, משלמים את המחיר." הוא מסיים לחבוש את כף הרגל השנייה שלי ומתרוםם באיטיות על רגליו. "לפעמים משלמים את המחיר אפילו אם ההורים שלך הם אלה שמשחקים את המשחק. את יכולה לבכות וליילל כמה העולם לא הוגן, או שאת יכולה לעשות משהו לגבי זה."

“עשיתי משהו לגבי זה.”

הוא פולט נחרת בוז. “ברחת כמו איילה מבוהלת וחשבת שהוא לא ירדוף אחריך? מתוקה, בשביל זאוס זה משחק מקדים. הוא ימצא אותך ויגרור אותך חזרה לארמון שלו. את תתחנני איתו כי את בת צייתנית, ובתוך שנה כבר תלדי את הילדים האידיויטים שלו.”
אני סוטרת לו.

לא התכוונתי לעשות את זה. לא נראה לי שאי פעם הרמתי יד על מישהו כל חיי. אפילו לא על אחיותיי הקטנות המעצבנות כשהיינו ילדות. אני מסתכלת באימה על הסימן האדום שמתפשט לו על הלחי. אני צריכה להתנצל. צריכה לעשות... משהו. אבל כשאני פותחת את הפה, זה לא מה שיוצא. “אני מעדיפה למות.”

הוא מביט בי ארוכות. אני בדרך כלל די טובה בקריאת אנשים, אבל אין לי מושג מה קורה מאחורי עיניו העמוקות והכהות. לבסוף, הוא מסנן, “את תישארי פה הלילה. נדבר בבוקר.”
“אבל –”

הוא שוב מרים אותי, אוסף אותי בזרועותיו כאילו אני הנסיכה שהוא השווה אותי אליה, ונועץ בי מבט כה צונן עד שאני בולעת את מחאותיי. אין לי לאן ללכת הלילה, אין לי תיק, או כסף, או טלפון. אני לא יכולה להרשות לעצמי להטיל ספק במחווה הזאת, אף על פי שהוא נוהם כל הזמן וקוראים לו בשם שהורים משתמשים בו כדי לאיים על הילדים שלהם מזה דורות. טוב, אולי הם לא מתכוונים להאדס הזה. הוא נראה בערך בשנות השלושים המוקדמות לחייו. אבל התפקיד של האדס. תמיד בצללים. תמיד עוסק במעשים אפלים שעדיף לנהל מחוץ לטווח הראייה של העולם הנורמלי והבטוח שלנו.

אבל האם הוא באמת כל כך בטוח? אימא שלי בעיקרון מכרה אותי לזאוס דרך הסכם נישואים. לגבר שעובדות אמפיריות מעידות עליו לא שהוא מלך מזהב, אהוב על ידי כול, אלא בריון שהשאיר אחריו שורה של נשים מתות. ואלה רק הנשים שלו. מי יודע כמה נשים היו קורבנות שלו במשך השנים? המחשבה לכדה מעוררת בי בחילה. לא משנה איך מסתכלים על זה, זאוס מסוכן, וזאת עובדה.

לעומתו, כל הפרטים שאופפים את האדס הם סיפורי אגדה. אף אדם שאני מכירה בכלל לא מאמין שהוא קיים. כולם מסכימים שבנקודה כלשהי, באמת היה האדס, אבל שהשולת שהחזיקה בתואר מתה מזמן. כך שאין לי מידע כלשהו על ההאדס הזה. אני לא בטוחה שהוא ההימור המועדף, אבל בשלב הזה הייתי בוחרת בגבר במעיל ארוך ומוכתם בדם וקרט בתור יד על פני זאוס.

האדס נושא אותי במעלה גרם מדרגות מפותל שנראה כמו משהו שיצא ישירות מסרט גותי. למען האמת, כל החלקים שראיתי מהבית הזה דומים. רצפת פרקט כהה ומודגשת, כרכובים שאמורים להיות מוגזמים, אבל במקום זאת יוצרים אשליה של מקום שהשאיר את הזמן ואת המציאות מאחור. מסדרון הקומה השנייה מכוסה שטיח עבה אדום-עמוק.

כי ככה קל יותר להסתיר את הדם.

אני פולטת צחקוק היסטרי ומייד מכסה את פי ביד. זה לא מצחיק. אני לא אמורה לצחוק. אני כנראה עומדת לאבד את השפיות שלי לגמרי.

האדס, כמובן, מתעלם ממני.

הדלת השנייה משמאל היא היעד שלנו, ורק כשהוא נכנס לחדר חוש ההישרדות הנערך שלי סוף-סוף מופיע. אני לבדי עם זר מסוכן בחדר שינה. "תוריד אותי."

"אל תהיי דרמטית." הוא לא זורק אותי על המיטה כפי שציפיתי. הוא מניח אותי עליה בעדינות וצועד לאחור בזהירות. "אם תדממי לי על הרצפה בניסיון לברוח, אני אצטרך למצוא אותך ולגרור אותך חזרה לפה כדי לנקות אותה."

אני ממצמצת. זה כל כך קרוב למה שחשבתי עד שזה כמעט מטריד. "אתה האיש הכי מוזר שאי פעם פגשתי."

עכשיו תורו להסתכל עליי בחשש. "מה?"

"בדיוק. מה? איזה מין איום זה? אתה מודאג מהרצפה שלך?"

"זאת רצפה יפה."

הוא צוחק? הייתי מאמינה שכן אם זה היה כל אחד אחר, אבל הוא

נראה רציני בדיוק כפי שהוא נראה כשעמד באמצע הרחוב כמו מין מלאך מוות. אני מקמטת אליו את המצח. "אני לא מבינה אותך." "את לא צריכה להבין אותי. פשוט תישארי פה עד הבוקר ותנסי להתנגד לדחף לפצוע את עצמך עוד יותר." הוא מניד בראש אל הדלת בפינה. "חדר האמבטיה שם. תנסי לעמוד על הרגליים כמה שפחות." ואז הוא נעלם, יוצא מהחדר בסערה וסוגר אותה מאחוריו בשקט.

אני סופרת עד עשר לאט ואז עושה את זה שוב עוד שלוש פעמים. כשאף אחד לא ממחר לבדוק מה מצבי, אני דוחפת את עצמי לאט במעלה המיטה אל הטלפון התמים למראה שנח על שידת הלילה. תמים מדי? אני בטוחה שלא אצליח להתקשר למישהו בלי שיקשיבו לשיחה שלי. עם כל המנהרות הסודיות שיש לו, האדס לא נראה לי כמו הטיפוס שישאיר פרצת אבטחה ברורה כזאת. זאת כנראה מלכודת, משהו שנועד לגרום לי לגלות סודות, או משהו. זה לא משנה.

אני מפחדת מזאוס. כועסת על אימא שלי. אבל אני לא יכולה לתת לאחיותיי להמשיך לדאוג אחרי שנעלמתי. פסיכה ודאי כבר התקשרה לקליסטו, ואם מישהי מהמשפחה שלי עלולה לזרוע הרס באולימפוס, לדרוך על בהונות ולאיים על כל אחד עד שימצאו אותי, זאת אחותי הגדולה. ההיעלמות שלי כבר ודאי העלתה את קן הצרעות בלהבות. אני לא יכולה לתת לאחיות שלי לעשות משהו שרק יחמיר מצב שכנראה כבר הפך לאסון גמור.

אני נושמת נשימה עמוקה שבכלל לא מרגיעה אותי, מרימה את המכשיר ומתקשרת למספר של אורידיקה. היא היחידה מאחיותיי שתענה למספר לא מזוהה בניסיון הראשון. כמו שחשבתי, קולה חסר הנשימה נשמע מצידו השני של הקו כעבור שלושה צלצולים. "הלו?" "זאת אני."

"הו, תודה לאלים." קולה מתרחק קצת מהמכשיר. "זאת פרספונה. כן, כן, אני מעבירה לרמקול." כעבור שנייה היא עושה את זה והקו מרעיש. "גם קליסטו ופסיכה פה. איפה את?"

אני מעבירה מבט על החדר. "לא הייתן מאמינות לי אם הייתי מספרת לכן."

"תנסי." זאת קליסטו, הצהרה מונוטונית שמעידה עליה שעוד רגע היא תנסה להבין איך להיכנס אל תוך קו הטלפון ולנער אותי. "אם הייתי יודעת שאת מתכוונת לברוח בשנייה שהלכתי להביא את התיק שלך, לא הייתי משאירה אותך לבד." קולה של פסיכה רועד כאילו היא עומדת לבכות. "אימא קורעת את העיר העילית בחיפושים אחריך, וזאוס..."

קליסטו קוטעת אותה. "זאוס יכול להזדיין. וגם אימא. אורידיקה נשנקת. "את לא יכולה לדבר ככה." "זה בדיוק מה שעשיתי."

בניגוד להיגיון, הוויכוחים שלהן מרגיעים אותי. "אני בסדר." אני מסתכלת על כפות רגליי החבושות. "פחות או יותר." "איפה את?"

אין לי תוכנית, אבל אני יודעת שאני לא יכולה ללכת הביתה. אם אחזור אל הבית של אימא שלי, זה יהיה כאילו אני מודה בתבוסה ומסכימה להינשא לזאוס. אני לא יכולה לעשות את זה. אני לא מוכנה לעשות את זה. "זה לא חשוב. אני לא חוזרת הביתה."

"פרספונה," פסיכה אומרת באיטיות. "אני יודעת שאת לא שמחה לגבי זה, אבל אנחנו חייבות למצוא דרך טובה יותר לצאת מזה מאשר לרוץ אל תוך הלילה. את זאת שתמיד חושבת על משהו וכרגע אין לך תוכנית."

לא, אין לי תוכנית. אני נופלת ללא מצנח, וזה מצב מסוכן שגורם ללהבות של אימה להתלקח במעלה עמוד השדרה שלי. "לפעמים תוכניות משתנות."

שלושתן שותקות, אירוע כה נדיר עד שאני מצטערת שאני לא יכולה ליהנות ממנו. לבסוף אורידיקה מדברת, "למה את מתקשרת עכשיו?"

זאת השאלה, לא? אני לא יודעת למה. "רק רציתי שתדעו שאני בסדר."

"אנחנו נאמין שאת בסדר כשנדע איפה את." קליסטו עדיין נשמעת כאילו היא מוכנה לדרוס כל מי שיעמוד בינה לביני, ואני מצליחה לחייך.

"פרספונה, פשוט נעלמת. כולם מחפשים אותך בכל מקום."
אני מעכלת את ההצהרה, מנתחת אותה. כולם מחפשים אותי בכל מקום? הן הזכירו את אימא, אבל לא באמת קישרתי בין הדברים עד לרגע זה. המחשבה שהיא לא יודעת איפה אני לא הגיונית, כי... "זאוס יודע איפה אני."
"מה?"

"האנשים שלו עקבו אחריי עד לגשר סייפרס." המחשבה מעבירה בי צמרמורת. אין לי ספק שהורו להם לגרור אותי חזרה, אבל הם היו יכולים לעצור אותי בקלות כמה בניינים ממגדל דודונה. הם בחרו לרדוף אחריי, להגביר את הייאוש והפחד שלי. אף משרת של זאוס לא היה מעז לעשות משהו כזה לכלתו המיועדת... אלא אם זאוס בכבודו ובעצמו הורה לו לעשות זאת. "הוא מתנהג כאילו הוא לא יודע איפה אני?"

"כן." הכעס עדיין לא התנקז לגמרי מקולה של קליסטו, אבל הוא התעמעם. "הוא מדבר על ארגון משלחות חיפוש, ואימא נתלת לו מהמרפק ומפרפרת כאילו היא לא חילקה כבר בדיוק את אותן ההוראות לאנשים שלה. הוא גם גייס את כוח האבטחה הפרטי שלו."

"אבל למה הוא עשה את זה כשהוא כבר יודע איפה אני?"
פסיכה מכחכחת בגרון. "אמרת שחצית את גשר סייפרס."
לעזאזל. לא התכוונתי לגלות להן את זה. "אני בעיר התחתית."
קליסטו פולטת נחרה. "זה לא אמור לשנות משהו לזאוס." היא אף פעם לא התייחסה לשמועות שחציית הגשר היא בלתי אפשרית בדיוק כמו לעזוב את אולימפוס. למען האמת, גם אני לא ממש האמנתי בזה, לא עד שהרגשתי את הלחץ הנורא כשחציתי אותו בעצמי.

"אלא אם..." אורידיקה השתלטה על רגשותיה, ובעיני רוחי אני כמעט יכולה לראות את המוח שלה נכנס לפעולה. היא מתנהגת כמו עלמה קלת דעת כשזה מתאים לה, אבל היא כנראה האחות הכי חכמה

מבינינו. "פעם העיר הייתה מחולקת לשלושה אזורים. של זאוס, פוסידון והאדס."

"זה היה מזמן," פסיכה לוחשת. "עכשיו זאוס ופוסידון משתפים פעולה. והאדס הוא מיתוס. פרספונה ואני בדיוק דיברנו על זה הערב." "אם הוא לא היה מיתוס, האדס היה גורם לזאוס להסס לחצות את הגשר."

קליסטו מגחכת. "אלא שאם הוא היה אמיתי, אין סיכוי שהוא לא היה גרוע בדיוק כמו זאוס."

"הוא לא." המילים חומקות מפי חרף רצוני לומר אותן בלב. לעזאזל, לא רציתי לערב אותן בזה, אבל עכשיו אני מבינה שזה לא היה מצליח. הייתי צריכה לדעת את זה בשנייה שהתקשרתי לאורידיקה. אם כבר, אז כבר. אני מכחכחת בגרון. "לא משנה מה הוא, הוא לא גרוע כמו זאוס."

קולותיהן של אחיותיי נמהלים אלה באלה כשהן מבטאות את ההלם שלהן.

"מה?!"

"חטפת מכה בראש כשברחת מהמטומטמים ההם?"

"פרספונה, האובססיה שלך יוצאת משליטה."

אני נאנחת. "אני לא הוזה ולא חטפתי מכה בראש." עדיף שלא אספר להן על כפות הרגליים שלי או על העובדה שאני עדיין קצת רועדת, אף על פי שאני עטופה. "הוא אמיתי, והוא היה פה כל הזמן." האחיות שלי שוב משתתקות כשהן מעכלות את המידע הזה. קליסטו מקללת. "אנשים היו יודעים."

הם אמורים לדעת. העובדה שכולנו האמנו שהוא מיתוס עד עכשיו מעידה על השפעה גדולה יותר שרוצה למחות כל זכר להאדס מפני אולימפוס. היא מעידה על התערבותו של זאוס, כי למי עוד ישנו הכוח לעשות משהו כזה? אולי לפוסידון, אבל כל עוד זה לא קשור לים או למזחים, פשוט לא אכפת לו. לאף אחד משאר חברי השלושה-עשר אין אותו הכוח שיש לאלה מהם שמקבלים את התואר בירושה. אף אחד מהם לא היה מעז להיפטר מהתואר של האדס, לא לבד.

ועם זאת, אף אחד לא באמת מדבר על העובדה שהחפיפה בין העיר העילית לתחתית מועטה מאוד. אנשים פשוט מאמינים לשמועות. אפילו אני אף פעם לא הטלתי בהן ספק, ואני מטילה ספק בכל כך הרבה דברים בכל הקשור לאולימפוס ולשלושה-עשר.

לכסוף, פסיכה אומרת, "מה את צריכה מאיתנו?" אני חושבת. אני צריכה לשרוד רק עד ליום ההולדת שלי ואז אהיה חופשייה. אז תהיה לי גישה לקרן הנאמנות שסבתא שלנו פתחה, ולא אצטרך להסתמך על אימא שלי או על כל אדם אחר באולימפוס לעולם. אבל לא לפני יום הולדתי העשרים וחמישה. כרגע יש לי קצת כסף משלי, אבל הוא לא באמת שלי. הוא שייך לאימא שלי. אני יכולה לבקש מאחיותי שיביאו לי את התיק, אבל אימא ודאי כבר הקפידה את כל החשבונות שלי. היא אוהבת לעשות את זה כדי להעניש אותנו, והיא תרצה לוודא שאני אחזור אליה בזחילה אחרי האופן שבו השפלתי אותה. מה גם שאני לא רוצה שהן יגיעו לעיר התחתית, אפילו אם הן יצליחו לחצות את נהר הסטיקס. לא כשדומה שסכנה אורבת פה מעבר לכל פינה.

למעשה, יש רק תשובה אחת אפשרית. "אני אמצא פתרון כלשהו, אבל אני לא חוזרת. לא עכשיו."

"פרספונה, זאת לא תוכנית." קליסטו נושפת בקוצר רוח. "אין לך כסף, אין לך טלפון שלא מצותתים לו, כנראה, ואת מסתובבת עם השטן של אולימפוס, שהוא במקרה גם אחד מהשלושה-עשר. הוא הסכנה בהתגלמותה. זה ההיפך מתוכנית."

אני לא יכולה להתווכח איתה. "אני אחשוב על משהו."
"כן, לא. תנסי שוב."

פסיכה מכחכת בגרון. "אם אורידיקה תצליח להסיח את דעתה של אימא, קליסטו ואני יכולות להביא לך נייד זמני ואת כל הכסף הזמין שיש לנו. זה לפחות אמור לתת לך קצת זמן עד שתחשבי על משהו."

הדבר האחרון שאני רוצה הוא לגרור את האחיות שלי לתוך זה,

אבל עכשיו מאוחר מדי. אני נשענת לאחור על לוח המיטה. "תנו לי לחשוב על זה. אני אתקשר מחר עם פרטים נוספים."
 "זה לא –"

"אני אוהבת את כולכן. להתראות." אני מנתקת לפני שהן יצליחו לחשוב על עוד טיעון. זאת ההחלטה הנכונה, אבל זה לא מונע בעדי מלהרגיש כאילו חתכתי את הקשר האחרון לעבר שלי. כבר הרבה מאוד זמן אני מנסה למצוא דרך לעזוב את אולימפוס, כך שהנתק הזה היה בלתי נמנע, אבל חשבתי שאקבל התראה הרבה לפני שזה יקרה. חשבתי שאוכל ליצור קשר עם האחיות שלי בלי לסכן אותן. חשבתי שעם הזמן אימא תתרצה ותסלח לי על שלא הסכמתי להיות פיון באחת המזימות שלה.

דומה שטעיתי לגבי הרבה דברים.

כדי לתת לעצמי משהו אחר לחשוב עליו, אני מעבירה מבט על החדר. הוא מפואר בדיוק כמו שאר חלקי הבית שראיתי עד כה, המיטה גדולה, עם חופה כחולה כהה שכל נסיכה הייתה מתגאה בה. רצפת הפרקט שהאדס כל כך אוהב מכוסה בשייח עבה, ואני רואה עוד כרכובים דקורטיביים בכל מקום. הוא אטמוספרי בדיוק כמו שאר הבית, אבל הוא לא באמת מספק לי רמזים כלשהם על בעליו. ברור לי שזה חדר אורחים, ולכן אין הרבה סיכוי שהוא יגלה לי משהו על האדס.

בדיוק באותו רגע, הגוף שלי בוחר להזכיר לי שהלכתי במשך שעות בקור בעקבים הארוכים ההם ואז רצתי על חצץ וזכוכיות ברגליים יחפות. הרגליים שלי כואבות. הגב שלי כואב. כפות הרגליים שלי... עדיף שלא אחשוב עליהן יותר מדי. אני כל כך תשושה, עד כדי כך שיכול להיות שהלילה באמת אצליח לישון.

אני שוב מסתכלת על החדר. האדס אולי לא גרוע כמו זאוס, אבל אני לא יכולה להסתכן. אני נעמדת בזהירות וצולעת אל הדלת. אין לה מנעול ואני מקללת בלחש. אני צולעת אל חדר האמבטיה וכמעט מייבבת מהקלה כשאני רואה שלדלת הזאת יש מנעול.

השרירים שלי כמו הופכים מבשר לאבן עם כל שנייה שחולפת,

מכבידים עליי כשאני גוררת את שמיכת הפוך הענקית מהמיטה ולוקחת אותה אל חדר האמבטיה. האמבטיה מספיק גדולה לישון בה, גם אם היא לא נוחה. אחרי דיון פנימי מהיר, אני חוזרת אל דלת חדר השינה וגוררת את שולחן הצד עד שהוא ניצב מולה. לפחות אני אשמע אם מישהו ייכנס. מסופקת שעשיתי כל מה שאני יכולה, אני נועלת את דלת החדר ופחות או יותר מתמוטטת לתוך האמבטיה. כבוקר תהיה לי תוכנית. אני אמצא דרך, וזה כבר לא ייראה כמו סוף העולם.
אני רק צריכה תוכנית...

לרכישת הספר המלא לחצי כאן